

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

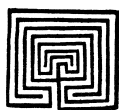
RELIKVIÁŘ

Hluboko v newyorském podzemí...

RELIKVIÁŘ

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložil Jaroslav Žerávek

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

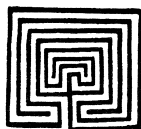
Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
jako elektronickou knihu
Copyright © 1997 by Douglas Preston & Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Reliquary*
(First published by Tom Doherty Associates, New York, 1997)
přeložil © 1999, 2007, 2016 Jaroslav Žerávek
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2007 Jan Matoška

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

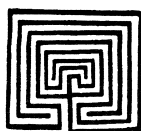
Třetí vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-804-9 (pdf)

Lincoln Child
věnuje tuto knihu své dceři Veronice.

Douglas Preston
věnuje tuto knihu Jamesi Mortimeru Gibbonsovi, M. D.

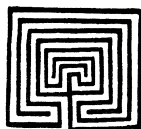
PODĚKOVÁNÍ

Díky autorů si zasluhují lidé, kteří svou všestrannou pomocí přispěli k tomu, že tato kniha spatřila světlo světa: Bob Gleason, Matthew Snyder, Denis Kelly, Stephen de las Heras, Jim Cush, Linda Quintonová, Tom Espensheid, Dan Rabinowitz, Caleb Rabinowitz, Karen Lovellová, Mark Gallagher, Bob Wincott, Lee Suckno a Georgette Piligianová.

Zvláštní poděkování patří Tomu Dohertymu a Harveyi Klingerovi, bez jejichž rad a nesmírného úsilí by *Relikviář* nevznikl. Děkujeme také všem prodejcům nakladatelství Tor/Forge za jejich snahu a odhodlání.

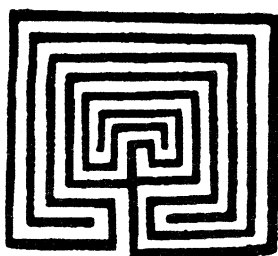
Také bychom rádi poděkovali všem čtenářům, kteří nám vyjádřili svou podporu telefonáty v průběhu rozhlasových nebo televizních interview, svými názory během autogramiád, ohlasy zaslanými poštou klasickou nebo elektronickou anebo pouze tím, že si se zájmem přečetli naše knihy. Vaše nadšení vyvolané *Relikvií* bylo motivací pro toto pokračování.

Vám všem – a těm, o nichž jsme se zde měli zmínit, a neučinili tak – patří naše hluboké díky.

„Nasloucháme nevyřčenému, upíráme pohled na neviděné.“

Kakuzo Okakura, *Knihy o čaji*

ČÁST PRVNÍ

STARÉ KOSTI

RELIKVIÁŘ: schránka sloužící k uchování posvátného předmětu, kosti nebo části těla světce.

SNOW PŘEZKOUŠEL REGULÁTOR, PROVĚŘIL OBA VZDUCHOVÉ VENTILY, PŘEJEL rukama po hladkém neoprenovém obleku. Všechno bylo v pořádku tak jako před šedesáti vteřinami, když prováděl předchozí kontrolu.

„Ještě pět minut,“ prohlásil velící důstojník a zpomalil na polovinu.

„Skvělý,“ dolehl k němu přes rachot velkého dieslového motoru Fernandezův sarkastický hlas. „Fakt skvělý.“

Ostatní mlčeli. Snow si povšiml, že jak se blížili k místu určení, hovor utíchal.

Ohlédl se přes zád' a spatřil, jak se za propustí valí hnědé vlny Harlemu. Řeka tu byla široká, pomalu tekla v horkém šedivém oparu srpnového rána. Pohledem zalétl k pobřeží a zkrivil obličej, když mu gumový límec přiskřípl kůži na krku. Vysoké obytné budovy s rozbitými okny. Přízračné kostry skladišť a továren. Opuštěné hřiště. Ne, úplně opuštěné nebylo: na rezavé brance se houpalo jedno dítě.

„Hele, mistře potápěči,“ zavolal na něj Fernandez. „Nezapomněl sis vzít plínky?“

Snow jenom zaťal prsty v rukavicích a nespouštěl zrak z pobřeží.

„Když jsme s sebou posledně na podobnou akci brali zelenáče jako ty,“ pokračoval Fernandez, „tak si posral oblek. Bože, to byla hrůza. Celou zpáteční cestu jsme ho nechali sedět na zádi. A taky to bylo za Ostrovem svobody. Smradlavá jímka podobná Kloace.“

„Fernandezi, zmlkni,“ řekl klidným hlasem velící důstojník.

Snow dál hleděl přes zád'. Když přišel k potápěčům newyorské policie, udělal jednu velkou chybu – zmínil se, že kdysi pracoval na potápěčské lodi

v Cortezově moři. Příliš pozdě zjistil, že někteří z týmu kdysi pracovali jako komerční potápěči a kladli kabely, opravovali potrubí a stavěli ropné plošiny. Pro ně byli sportovní potápěči jako on zhýčkaní nedoukové, kteří potřebují průzračnou vodu a čistý písek. Obzvlášť Fernandez mu nedokázal přijít na jméno.

Člun se ztěžka naklonil, jak velící důstojník zamířil blíž ke břehu. Když se přiblížili k velkému uskupení budov, ještě více ztlumil motory. Jednolitost šedých betonových fasád narušil úzký tunel s cihlovým obložení. Důstojník projel s člunem tunelem do pološera za ním. Snow si uvědomil nepopsatelný puch zvedající se ze zčeřených vod. Do očí mu vhrkly slzy a rozkašlal se. Fernandez vpředu se ohlédl a ušklíbl se. Pod jeho rozhalenou kombinézou spatřil Snow tričko s neoficiálním heslem policejního potápěčského týmu: Potápíme se do hoven a hledáme mrtvolu. Tentokrát však nešlo o mrtvolu, ale o velkou zabalenou cihlu heroinu, kterou kdosi předešlé noci při přestřelce s policií odhodil do vody z Humboldtova železničního mostu.

Úzký kanál lemovaly po obou stranách betonové břehy. Vpředu pod železničním mostem se s vypnutým motorem lehce houpal v dlouhých stínech policejní člun. Na palubě zahlédl Snow dvě postavy: pilota a podsaditého muže ve špatně ušitém polyesterovém obleku. Neměl moc vlasů a z úst mu visel nezapálený doutník. Popotáhl si kalhoty, odplivl do vody a zvedl jednu ruku na pozdrav.

Důstojník kývl směrem ke člunu. „Heleme se, kdo je tady.“

„Poručík D'Agosta,“ prohlásil jeden z potápěčů. „To musí být zlý.“

„Vždycky, když zabijou poldu, je to zlý,“ řekl velitel.

Vypnul motor, obrátil záď tak, aby se oba čluny dostaly vedle sebe. D'Agosta se vydal na záď, aby si promluvil s potápěči. Když vykročil, policejní člun se zlehka rozhoupal pod jeho vahou a Snow spatřil, že voda zanechala na boku olejovitý nazelenalý pruh.

„Dobré ráno,“ promluvil D'Agosta. Ve tmě, která panovala pod mostem, měli při pohledu na poručíkův jindy brunátný obličej dojem, že se dívají na nějaké bledé jeskynní stvoření, které se straní světla.

„O co jde, pane poručíku?“ zeptal se velící důstojník a připínal si k zápěstí hloubkovou sondu.

„Nevyšel zátah,“ prohlásil D'Agosta. „Teď už je jasné, že to byla jenom spojka. Hodil zboží z tohohle mostu.“ Kývl hlavou ke konstrukci nad sebou. „Pak střelil po jednom poldovi a vzápětí zařval sám. Jestli se nám podaří najít tu cihlu, můžeme tenhle zasařený případ uzavřít.“

Důstojník pokrčil rameny. „Když je ten chlap mrtvý, proč voláte nás?“

D'Agosta zavrtěl hlavou. „A vy byste tady dole nechal jen tak ležet heroin za šest set táců?“

Snow vzhlédl. Za zčernalými mostními pilíři spatřil zašlé fasády budov. Tisíc špinavých oken hledělo na mrtvou řeku. Smůla, pomyslel si, že to ta spojka musela hodit zrovna do Humboldtova kanálu, jinak zvaného Cloaca Maxima podle ústřední odpadní stoky starověkého Říma. Kloaka se mu říkalo kvůli staletým nánosům výkalů, toxických odpadů, zvířecích zdechlin a polychlorovaných bifenyly. Nahoře se skřípotem prorachotila vlaková souprava. Loď pod jeho nohama se zahoupala a lesknoucí se hladina husté vody se lehce zatřásla jako želatina, když právě začíná tuhnout.

„Tak fajn, chlapi,“ uslyšel velitele. „Tak se namočíme.“

Snow si pospíšil s kombinézou. Věděl, že je prvotřídní potápěč. Vyrstl v Portsmouthu, život doslova strávil v řece Piscataqua a za ty roky zachránil i řádku životů. Později v Cortezově moři lovil žraloky a potápěl se do více než dvou set stop. Ale přes to všechno neměl z tohoto úkolu vůbec žádnou radost. Ačkoli se Snow nikdy předtím na tahle místa nedostal, členové týmu si často na základně o Kloace povídali. Ze všech odporných míst na potápění v New Yorku byla Kloaka ta nejhorší: horší než Arthurův kanál, Pekelná brána, dokonce horší než Gowanův kanál. Kdysi, jak slyšel, to byl mocný přítok Hudsonu, protínající Manhattan přímo na jih od Harlemského Sugar Hillu. Ale staleté odpadky, průmyslová výstavba a zanedbanost z něj udělaly nehybnou špinavou stoku: popelnici naplněnou vodou, v níž plavalo všechno, co si jen lidská fantazie dokázala představit.

Snow počkal, až na něj dojde řada, a vyzvedl si z ocelového regálu kyslíkové bomby. Potom přistoupil k zádi a přehodil si je přes ramena. Ještě stále si nezvykl na tíhu gumového obleku, který ho omezoval v pohybu. Koutkem oka zahlédl, jak k němu přistoupil velící důstojník.

„Všechno v pořádku?“ uslyšel tichý baryton.

„Myslím, že ano, pane,“ řekl Snow. „A co lampy?“

Důstojník na něj nechápavě pohlédl.

„Přes tyhle budovy sem nepronikne žádné sluneční světlo. Budeme potřebovat lampy, jestli máme něco vidět, ne?“

Důstojník se ušklíbl. „Byly by k ničemu. Kloaka je asi dvacet stop hluboká. Potom následuje deset, možná patnáct stop jemného kalu. Jakmile se ho ploutvemi dotknete, vystřelí kolem vás do výšky jako prachová bomba. Neuvídíte si ani na špičku nosu. Pod kalem je třicet stop bahna. Cihla bude vězet někde v tom bahně. Tam dole se budete muset dívat rukama.“

Pohlédl zamysleně na Snowa a po chvíli tiše pokračoval: „Poslyšte, tohle nebude jako cvičné potápění v Hudsonu. Vzal jsem vás s sebou jenom proto, že Cooney a Schultz jsou ještě pořád ve špitále.“

Snow přikývl. Dva potápěči minulý týden, když hledali v bahně na dně North River kulkami proděravělou mrtvolu, dostali blastomykózu, houbovou infekci, pronikající do organismu poškozenou pokožkou. I přes povinné krevní testy každý týden, jejichž cílem bylo pátrat po možných parazitech, ničily každým rokem zdraví potápěčů nejrůznější bizarní choroby.

„Jestli se na to tam dole necítíte, nic se nestane,“ pokračoval důstojník. „Můžete zůstat na palubě, pomoci s naváděcími lany.“

Snow se ohlédl po ostatních potápěčích, kteří si upevňovali opasky se zátěží, zapínali si pečlivě obleky a spouštěli se přes boky lana. Vzpomněl si na první pravidlo potápěčského týmu: Každý člověk se potápí. Fernandez, který rychle uvazoval lano k nosníku, se po nich podíval a vševědoucně se pousmál.

„Jdu do toho, pane,“ prohlásil Snow.

Důstojník na něj ještě dlouhý okamžik hleděl. „Nezapomeňte na základní trénink. Uklidněte se. Potápěči, kteří se ocitnou v tom svinstvu poprvé, mají tendenci zatajovat dech. Nedělejte to. Je to nejsnazší způsob, jak dostat embolii. Nepřefukujte si příliš oblek. A proboha, hlavně se nepouštějte lana. V bahně zapomenete, kde je nahoře. Pustíte se lana a další tělo, po němž budeme pátrat, bude to vaše.“

Ukázal na lano nejbližší k zádi. „Tohle bude vaše.“

Snow počkal, zklidnil dech, než mu přes hlavu přetáhli masku a upevnili popruhy. Potom, po poslední kontrole, seskočil přes bok do vody.

I přes pevný neoprenový oblek tu zvláštní vodu cítil. Viskózní a sirupovitá, neproudila mu kolem uší ani nevěřila mezi prsty. Když do ní pronikal, kladla odpor, jako by plaval ve vyjetém motorovém oleji.

Pevně sevřel lano a spustil se několik stop pod hladinu. Nad hlavou spatřil kýl plavidla, kolem něhož vířily drobné částice, které vyplňovaly okolní tekutinu. Rozhlédl se v tom přízračném nazelenalém světle. Přímo před obličejem měl svou ruku v rukavici svírající lano. O kus dál rozeznal svou druhou ruku, napřaženou a osahávající vodu. V prostoru mezi nimi se vznášelo nespočetné množství prachových zrn. Pod nohama neviděl nic: tam byla jen tma. O dvacet stop níž v temnotě se nacházel strop naprosto odlišného světa – světa hustého neprostupného bahna.

Poprvé v životě si Snow uvědomil, jak moc potřebuje kvůli pocitu bezpečí světlo a průzračnou vodu. I v padesátimetrové hloubce byla voda Cortezova

moře průzračná; světlo ze svítilny vyvolávalo dojem otevřenosti a prostorosti. Spustil se o dalších několik stop níže a napínal zrak do temnoty dole. Náhle téměř s vypětím všech sil pod sebou ve slabém světle uviděl, nebo alespoň měl dojem, že vidí, pevný tvar, jakýsi zvlněný, zvrásněný povrch. Byl to nános kalu. Pomalu k němu klesal a ucítil, jak se mu jakousi zlou předtuchou sevřel žaludek. Velící důstojník říkal, že potápěči mají často pocit, že vidí v té husté vodě podivné věci. Občas bylo obtížné určit, co je skutečné a co ne.

Nohou se dotkl toho zvláštního nepevného povrchu – pronikl dovnitř – a okamžitě se mu v ústretu vyvalil oblak, převalil se přes něj a on přestal vidět. Na okamžik zpanikařil a začal se drápat po laně nahoru. Ale při představě řehtajícího se Fernandeze se rychle uklidnil a začal znovu sestupovat. Při každém pohybu se mu k brýlím vznesl nový oblak černé kapaliny. Uvědomil si, že před ní instinktivně zatahuje dech, a přiměl se dýchat zhluboka a pravidelně. *To je v prdeli*, napadlo ho. *Mé první skutečné potápění u policie a já to takhle packám*. Na okamžik se zarazil a snažil se dodržovat stále stejné tempo dýchání.

Znovu se na laně spustil o několik stop níž, pohyboval se pomalu, pokoušel se uvolnit. S lehkým překvapením si uvědomil, že už vlastně nezáleží na tom, jestli má oči otevřené nebo zavřené. Nedokázal se zbavit nutkavého pomýšlení na tu silnou vrstvu bahna, která ho čeká tam dole. A v tom bahně vězí věci jako hmyz v jantaru...

Najednou se jeho nohy dotkly pevného povrchu. Vůbec se nepodobal mořskému dnu. Měl pocit, že tohle dno se rozkládá; povolovalo pod jeho váhou s jakýmsi nechutným gumovým odporem, přilnulo mu nejdříve ke kotníkům, potom ke kolenům a pak k hrudníku, jako by se propadal do tekoucího písku. Za chvíli se mu převalilo přes hlavu a on byl pod ním a dál klesal, teď už pomaleji, s tělem uvězněným v bažině, kterou neviděl, jen cítil, jak se mu lepí na neoprenový oblek. Slyšel, jak se kolem něj vznášejí vzhůru vzduchové bubliny; ne rychle, jak na to byl zvyklý, ale pomalu, jako když se převalují střevní plyny. Bahno kladlo stále větší odpor. Jak hluboko bude muset v tomhle svinstvu ještě klesnout?

Zašátral volnou rukou kolem sebe, jak ho to naučili. Do něčeho narážela. V té tmě a s tlustými rukavicemi na rukou bylo obtížné určit, co to je – větve stromů, hřídele, zrádná drátěná oka, sesbírané staleté odpady shromážděné na tomhle hřbitově z bahna.

Ještě deset stop a vrátí se nahoru. Po tomhle se nad ním ten neřád Fernandez už nebude ošklíbat.

A pak najednou jeho šátrající ruka do čehosi vrazila. Když za tu věc Snow zatáhl, vydala se k němu s pomalým odporem, který naznačoval značnou váhu. Snow si omotal kolem pravého lokte lano a tu věc osahal. Ať už to bylo cokoli, nešlo o cihlu heroinu. Pustil to a odstrčil se.

Ta věc se obrátila v proudu od jeho ploutví a ve tmě do něj vrazila. Ucítí ránu do brýlí a na okamžik se mu uvolnil regulátor. Když znovu získal rovnováhu, začal ten předmět osahávat a hledal nějakou úchytku, s jejíž pomocí by ho mohl od sebe odstrčit.

Nahmatal jakousi změť. Napadlo ho, že je to asi velká větev. Ale místy byla nepochopitelně měkká. Osahával to, cítil hladký povrch, zakulacené konce, pružné boule. Pak mu jako bleskem došlo, že ohmatává kost. A ne jednu, ale několik, spojených kožnatými pruhy chrupavek. Byl to zřejmě skelet, snad koně; ale jak ty kosti osahával po celé jejich délce, uvědomil si, že se musí jednat o člověka.

Lidská kostra. Znovu se pokusil zklidnit dech a chladně uvažovat. Zdravý rozum a výcvik mu říkaly, že ji tam nemůže nechat. Musí ji vynést nahoru.

Začal, jak se nejlépe dalo, protahovat lano kolem kyčle a dlouhých kostí končetin. Cítil, že na kostech je ještě dost tkáně, aby je udržela při pouti vzhůru pohromadě. Snow se nikdy nepokoušel uvázat uzel v černočerném bahně prsty v rukavicích. Tuhle věc je velící důstojník neučil.

Heroin nenašel. Ale pořád měl štěstí – narazil na něco důležitého. Nejspíš na nevyřešenou vraždu. Svalnatý Fernandez pukne vzteky, až to zjistí.

Přesto Snow necítil žádné nadšení. Toužil jenom po tom, aby se už dostal z toho zatraceného bahna.

Dýchal rychle a přerývavě a už se ani nepokoušel dech zklidnit. Skafandr ho studil, ale nechtěl ztrácet čas tím, že by ho nafukoval. Provaz klouzal a on to zkusil znovu, přitáhl si kostru k sobě, aby měl jistotu, že ji neztratí. Pořád dokola se mu vracela myšlenka na ty yardy bahna nad jeho hlavou, na zvržený kal, na tu rosolovitou vodu, kterou nikdy nepronikly sluneční paprsky...

Nakonec se mu podařilo lano pevně utáhnout a v duchu děkoval bohu. Už se jenom přesvědčí, že pevně drží, pak třikrát zatahne, což je signál, že něco objevil. A potom se vyšplhá po laně ven z téhle černé hrůzy, na člun a na pevnou zem a nakonec se bude devadesát minut sprchovat, opije se a bude uvažovat o tom, že by se měl vrátit ke své staré práci. Už za měsíc by měla začít potápěčská sezóna. Zkontroloval lano. Cítil, že je pevně utažené kolem dlouhých kostí mrtvoly. Rukama zašátral výš, nahmatal žebra, hrudní kost, vedl lano mezi těmi kostmi, ujistil se, že je úvaz pevný a lano nevyklouzne,

až budou kostru nahoře vytahovat z vody. Prsty pokračoval dál, aby zjistil, že za krčnými obratli nenásleduje nic, jen černé bahno.

Žádná blava. Snow instinktivně ucukl rukou, pak si v návalu paniky uvědomil, že mu lano vyklouzlo. Zamáchal rukama kolem sebe a do čehosi vrazil – zase ta kostra. Zoufale ji zachytil, téměř se rozplakal úlevou. Rychle šátral po lanu, dotýkal se těch dlouhých kostí a pokoušel se vzpomenout si, kam lano upevnil.

Nebylo tam. Že by se uvolnilo? Ne, to určitě ne. Snažil se kostru odstrčit, obrátit ji. Hledal lano a náhle cítil, jak se mu do něčeho zamotala vzduchová hadice. Dezorientovaný ucukl zpět a cítil, jak povolují úchytky na masce. Něco teplého a hustého mu začalo proudit pod ni. Snažil se uvolnit a cítil, jak se maska odchlípla, proud bahna mu zaplavil oči, vnikl mu do nosu, natekl do levého ucha. S rostoucí hrůzou si uvědomil, že se ocitl v děsivém sevření *druhé* kostry. A pak ho jala slepá, bezmyšlenkovitá a nekontrolovatelná panika.

Na palubě policejního člunu sledoval lhostejně poručík D'Agosta, jak toho potápěčského novice vytahují nahoru. Byl na něj vskutku skvělý pohled – mlátil sebou, klokotavé výkřiky zčásti pohltilo okolní bahno, z jeho skafandru vytékaly proudy okrově zbarveného svinstva a barvily vodu do čokoládova. Potápěč se musel tam pod vodou pustit lana; měl štěstí, ohromné štěstí, že našel cestu zpátky na hladinu. D'Agosta čekal trpělivě, až hysterického potápěče vytáhnou na palubu, svléknou ho z neoprenu, usuší a uklidní. Pozoroval, jak ten muž zvrací přes bok lodi – ne na palubu, tím v D'Agostových očích stoupl. Našel kostru. Vlastně dvě. Jistě, nebyly to zrovna kostry, pro co byl tam dolů poslán, ale na nováčka nešlo o špatný výkon. Měl by ho doporučit na pochvalu. Ten hoch se z toho rychle dostane, pokud nevdechtl to svinstvo, které se mu dostalo do nosu a do úst. A jestli ano... No, vlastně je to malý zázrak, co všechno dokáží dnes s antibiotiky.

První kostra, když se objevila na bublající hladině, byla stále pokryta kalem. Jeden potápěč ji přitáhl k boku D'Agostova člunu, upevnil kolem ní síť a vytáhl ji na palubu. Ležela teď na boku, zablácená a mokrá, zabalená v síti u D'Agostových nohou jako nějaký velký úlovek.

„Ježíš, taky jste ji mohli trochu opláchnout,“ podotkl a pokrčil nos při čpavkovém zápachu. Nad hladinou patřila kostra do jeho jurisdikce a on si marně přál, aby se vrátila tam, odkud přišla. Viděl, že v místě, kde by měla být lebka, není nic.

„Mám ji opláchnout hadicí, pane?“ zeptal se potápěč a sáhl po pumpě.

„Nejdřív opláchněte sebe.“ Potápěč vypadal zvláště, na boku hlavy měl přilepený nerozbalený kondom, z nohou mu odkapávala špína. Na palubu vylezli dva další potápěči a začali rychle tahat za jiný provaz, zatímco třetí potápěč vynášel z hlubin druhou kostru a podpíral ji volnou rukou. Když se ocitla na palubě a lidé kolem spatřili, že je také bez hlavy, zavládlo zděšené ticho. D'Agosta pohlédl na velkou cihlu heroinu, kterou také zachránili a zabalili do igelitového pytle na důkazy. Najednou pro něj ta cihla ztratila na zajímavosti.

Zamyšleně popotáhl z doutníku a vzhlédl, zrakem pátral po Kloace. Oči mu spočínuly na starodávném ústí kanálu z West Side Lateral. Z jeho stropu viselo jako malé zuby několik krápníků. West Side Lateral byla jedna z největších stok ve městě, odvodňovala prakticky celou Upper West Side. Pokaždé, když Manhattan zasáhl prudký vydatný déšť, zaplnila se čistička v dolní části Hudsonu a vypustila tisíce galonů odpadu do West Side Lateral. Přímo do Kloaky.

Odhodil zbytek doutníku do vody. „Hoši, budete se muset nejspíš ještě jednou namočit,“ řekl a vyfoukl oblak kouře. „Chci ty lebky.“

2

LOUIS PADELSKY, ZÁSTUPCE SOUDNÍHO LÉKAŘE PRO NEW YORK, POHLÉDL na hodiny a ucítil, jak mu zakručelo v břiše. Doslova strádal hladem. Už celé tři dny neměl v ústech nic než koktejly SlimCurve, až dnes konečně nastal den, kdy měl nárok na pořádný oběd. Smažené kuře od Popeye. Přejel rukou po svém bříšku, hladil ho, mačkal a říkal si, že už určitě musí vážit méně. Jo, rozhodně méně.

Usrkl z pátého šálku kávy a nahlédl do záznamového archu. Ale – konečně něco zajímavého. Konečně žádný další zastřelený, zapíchnutý nebo zdrogovaný.

Lesklé ocelové dveře na konci pitevny se s bouchnutím otevřely. Dovnitř vjela zdravotní sestra Sheila Roccová s hnědou mrtvolou a přeložila ji na nosítka. Padelsky pohlédl krátce na mrtvolu, potom odvrátil zrak a znovu se na ni podíval. Dospěl k závěru, že slovo mrtvola příliš nevystihuje skutečnost. Ta věc na nosítkách připomínala spíš kostru pokrytou zbytky masa. Padelsky nakrčil nos.

Roccová umístila nosítka pod světla a začala upevňovat hadici na odsávání tekutin.

„Nechte to být,“ řekl Padelsky. Jediná věc, která v místnosti obsahovala tekutiny, byl jeho kelímek s kávou. Velkým douškem ho vyprázdnil, odhodil do koše, zkontroloval, že identifikační číslo mrtvoly souhlasí se záznamovým archem, a stvrdil to podpisem. Potom si natáhl pár zelených latexových rukavic.

„Tak copak jste mi to přivezla teď, Sheilo?“ zeptal se. „Piltdownského člověka?“

Roccová se zamračila a nastavila světla nad nosítky.

„Tenhle musel být pohřben přinejmenším pár století. Nejspíš přímo v hovnech, soudě podle toho puchu.“

Padelsky propukl v smích a Roccová jen sevřela rty a čekala. Když se utišil, mlčky mu podala desky se záznamem.

Padelsky přelétl očima řádky, a když četl strojopis, rty se mu pohybovaly. Náhle se napřímil. „Vytáhli ji z Humboldtova kanálu,“ zabručel. „Proboha živého.“ Pohlédl na nedaleký zásobník na rukavice, uvažoval, jestli si nemá navléct ještě druhý pár, nakonec to zavrhl. „Hmm. Bez hlavy, ještě stále ji nenašli... Žádné šaty, ale nalezena s kovovým opaskem kolem boků.“ Pohlédl na mrtvolu a pak mu zrak sklouzl dolů na nosítka, kde visel sáček s důkazním materiálem.

„Tak se na to podíváme,“ řekl a sáhl po sáčku. Uvnitř byl tenký zlatý opasek s přezkou osazenou topasem. Už prošel laboratoří, jak věděl, ale on se ho stále ještě nesměl dotknout. Všiml si, že na zadní straně přezky je číslo.

„Drahá věcička,“ poznamenal Padelsky a kývl hlavou směrem k pásku. „Možná je to Piltdownská žena. Nebo transvestita.“ A znovu se rozesmál.

Roccová se zamračila. „Nemohl byste mrtvým prokazovat trochu víc úcty, pane doktore?“

„Jistě, jistě.“ Pověsil desky na háček a nastavil mikrofon, který visel nad nosítky. „Buďte tak hodná, drahá Sheilo, a zapněte magnetofon.“

Když přístroj cvakl, zněl jeho hlas náhle uhlazeně a profesionálně. „Tady je doktor Louis Padelsky. Je 2. srpna. 12:05. Mou asistentkou je Sheila Roccová a vyšetřujeme...,“ pohlédl na visačku, „...číslo A-1430. Máme zde tělo bez hlavy, v podstatě skeletované – Sheilo, narovnejte ho, prosím – zhruba čtyři stopy, osm palců dlouhé. Když si přimyslíme scházející lebku, pravděpodobně se dostaneme na pět stop, šest nebo sedm palců. Podívejme se na pohlaví. Pánevní oblast je trochu širší. Jo, je to žena. Žádné změny na bederní páteři, takže nemá ještě čtyřicet. Je těžké říct, jak dlouho byla pod vodou. Zřetelně páchne... splašky. Kostí mají hnědooranžovou barvu a vypadají, jako by ležely v bahně delší dobu. Na druhou stranu je zde ještě stále dostatek pojících tkání, které drží celou kostru pohromadě. Kolem mediálních a laterálních kondylů stehenní kosti jsou roztržené zbytky svalové tkáně a další se nacházejí v oblasti sakrální a ischiální. Dostatek materiálu pro krevní testy a analýzu DNA. Nůžky, prosím.“

Odstrihl kousek tkáně a uložil ji do sáčku. „Sheilo, mohla byste obrátit tu pánev na bok? Tak se podíváme... Kostra je stále zachovalá, samozřejmě až

na chybějící lebku. Zdá se, že čepovec také schází... Je tady šest cervikálních obratlů..., scházejí dvě volná žebra a celé levé chodidlo.“

Pokračoval v popisu kostry. Nakonec zvolna odstoupil od mikrofonu.

Sheila mu podala malý nástroj, s nímž Padelsky oddělil kost pažní od kosti loketní.

„Páku na okostici.“ Vrazil nástroj do páteře, nabral několik vzorků pojivové tkáně, odřízl kost. Potom si nasadil na hlavu ochranný plastový kryt.

„Pilu, prosím.“

Podala mu malou pilu poháněnou dusíkem. Zapnul ji a chvíli čekal, až na tachometru naskočí patřičná rychlost. Když zajelo diamantové ostří do kosti, malou místností zazněl vysoký zvuk podobný bzikotu komára. Současně s ním ucítili pach kostní moučky, splášků, hnijící kostní dřevě a smrti.

Padelsky odebral vzorky na různých místech a Roccová zalepila sáčky.

„Chci mikroskopické snímky každého vzorku,“ řekl Padelsky, odstoupil od nosítek a vypnul magnetofon. Roccová napsala na sáčky požadavky velkým černým fixem.

Ozvalo se zaklepaní na dveře. Sheila šla otevřít, na okamžik vyšla ven, potom znovu nakoukla dovnitř.

„Identifikovali ji podle opasku, pane doktore,“ prohlásila. „Je to Pamela Wisherová.“

„Pamela Wisherová, ta z vyšší společnosti?“ zeptal se Padelsky, sundal si brýle a zlehka zakolísal. „Bože.“

„A je tady druhá kostra,“ pokračovala. „Ze stejného místa.“

Padelsky přešel k hlubokému kovovému dřezu a zrovna se chystal sundat rukavice a umýt se. „Druhá?“ zeptal se podrážděně. „Proč ji, sakra, nepřivezli hned s tou první? Mohl jsem si je prohlížet pěkně vedle sebe.“ Pohlédl na hodiny – bylo už čtvrt na dvě. Ztraceně, to znamenalo, že se nejméně do tří na žádný oběd nedostane. Hlady už omdlával.

Dveře se s bouchnutím otevřely a do jasného světla přivezli druhou kostru. Zatímco ji sestra připravovala, Padelsky znovu zapnul magnetofon a nalil si další kelímek kávy.

„Tahle je taky bez hlavy,“ řekla Roccová.

„Děláte si srandu, ne?“ zareagoval Padelsky. Vykročil vpřed, pohlédl na kostru, potom ztuhl s kelímkem u rtů.

„Co to...?“ Spustil ruku s kávou a zíral s otevřenými ústy. Odložil kelímek stranou a rychle přikročil k nosítkům. Sklonil se nad kostrou a přešel konečky prstů v rukavicích zlehka po jednom žebrou.

„Pane doktore?“ zeptala se Roccová.

Napřímil se, vrátil se k magnetofonu a rychle ho vypnul. „Zakryjte ji a sežeňte doktora Brambella. A o tomhle,“ pokynul směrem ke kostře, „nikomu ani slovo.“

Zaváhala, se zmateným výrazem hleděla na kostru, potom se jí v obličejí objevilo zděšení.

„Běžte hned *ted'*, drahá Sheilo.“

3

TELEFON ZAČAL VYZVÁNĚT A NARUŠIL KLID V MALÉ MUZEJNÍ KANCELÁŘI. Margo Greenová s tváří jen pár palců od počítačového monitoru se provínila napřímila na židli a pramen krátkých hnědých vlasů jí padl do očí.

Telefon zazvonil znovu. Natáhla ruku, aby ho zvedla, ale pak zaváhala. Bezpochyby to je jedna z těch počítačových kryš z výpočetního střediska, aby si stěžovala, že její program kladistické regrese si už zase bere příliš mnoho strojového času. Posadila se, čekala, až telefon přestane zvonit, a vnímala ve svalech na zádech a nohou příjemnou únavu po včerejším tréninku. Vytáhla ze stolu posilovač rukou a začala posilovat způsobem tak známým, že pohyby vykonávala téměř instinktivně. Ještě pět minut a program bude u konce. Potom ať si stěžuje, kdo chce.

Věděla o nových směrnících na snižování výdajů, podle nichž bylo potřeba u nákladných operací žádat předem o povolení. Ale to by znamenalo před spuštěním programu spoustu e-mailů. A ona potřebovala výsledky okamžitě.

Na Kolumbijské univerzitě, kde pracovala jako asistentka, než přijala místo pomocné kurátorky v newyorském Muzeu dějin přírody, nehrozily alespoň takovéto rozpočtové škrty. A čím víc se muzeum dostávalo poslední dobou do finančních problémů, tím více bylo zřejmé, že se začíná spoléhat především na okázalé produkce než na skutečnou práci. Už teď, jak si Margo povšimla, začínala propagační kampaň kolem supervýstavy příštího roku nazvané *Pohromy 21. století*.

Pohlédla na monitor, aby zjistila, jak pokročil její regresní program, potom odložila posilovač, sáhla do tašky a vytáhla *New York Post. Post* a šálek

černé kilimandžárské kávy už patřily k rituálu jejích všedních dnů. V krutém postoji *Postu* bylo cosi osvěžujícího. A kromě toho by to pěkně schytala od svého starého přítele Billa Smithbacka, kdyby někdy zjistil, že propásla jediný článek o nějakém zabití, nesoucí jeho podpis.

Rozložila plátek na kolenou a ušklíbla se při pohledu na titulěk. Byl to klasický postovský nadpis, který pokrýval tři čtvrtiny první strany:

MRTVOLA Z KANALIZACE
IDENTIFIKOVÁNA JAKO POHŘEŠOVANÁ
DEBUTANTKA

Pohlédla na úvodní odstavec. Samozřejmě, byla to Smithbackova práce. *Tenhle měsíc už druhý článek na první straně*, pomyslela si. To se zase bude pěkně naparovat a chvástat, už tak se s ním nedalo skoro vydržet.

Rychle prolétla očima článek. Byl to naprosto čistý Smithback – senzační a morbidní, plný láskyplné pozornosti ke krutým detailům. V úvodních odstavcích stručně shrnoval fakta, která byla v tuhle chvíli velmi dobře známá všem Newyorčanům. „Překrásná dědička“ Pamela Wisherová, proslavená svými vytrvalostními nočními flámy, zmizela před dvěma měsíci z jednoho suterénního klubu na Central Park South. Od té doby byla její „usměvavá tvář se zářícími zuby, hlubokýma modrýma očima a nákladným blond účesem“ vyvěšena na každém nároží od 57. po 96. ulici. Margo často míjela barevné plakáty Wisherové, když běžela k muzeu ze svého bytu na West End Avenue.

V tuhle chvíli článek vzrušeně oznamoval, že ostatky nalezené předešlého dne – „pohřbené ve splašcích“ v Humboldtově kanálu „v pevném objetí“ druhé kostry – byly identifikovány jako ostatky Pamelý Wisherové. Komu patřila druhá kostra, se nepodařilo určit. Snímek pod článkem ukazoval přítele Wisherové, mladého Viscounta Adaira, sedícího na obrubníku před Platypus Lounge s hlavou v dlaních, několik minut poté, co se dozvěděl o její strašlivé smrti. Policie samozřejmě „podnikala patřičné kroky“. Smithback uzavřel text několika citáty lidí z ulice, vedenými v duchu „měli by toho bastarda, co to udělal, usmažit“.

Ruce s novinami jí poklesly a ona pomyslela na zrnitý obličej Pamelý Wisherové zirájící na ni z nesčetných plakátů. Zasloužila si lepší osud než se stát velkým příběhem newyorského léta.

Margo vytrhlo z přemýšlení další pronikavé zvonění telefonu. Pohlédla na monitor a potěšilo ji, když spatřila, že program konečně skončil. *Takže bych*

to mohla i zvednout, napadlo ji; stejně by si dříve nebo později musela tuhle přednášku odbyt.

„Margo Greenová,“ řekla.

„Doktorka Greenová?“ ozval se hlas. „No konečně.“

Ten silný přízvuk z Queensu jí připadal jaksi známý, jako z napůl zapomenutého snu. Margo pátrala ve vzpomínkách po obličejí, který patří hlasu na druhé straně.

...jediné, co můžeme v tuble chvíli sdělit, je to, že se v přízemí našla mrtvola, okolnosti vyšetřujeme...

Překvapeně se posadila.

„Poručík D'Agosta?“ zeptala se.

„Potřebujeme vás v soudní antropologické laboratoři,“ řekl D'Agosta. „Hned, prosím.“

„Smím vědět...?“

„Nesmíte. Promiňte. Nechte všeho a hned přijďte.“ Vzápětí se ozvalo ostré klapnutí sluchátka na druhé straně.

Margo odtáhla sluchátko od obličejí a zahleděla se na mluvítko, jako by očekávala ještě nějaké vysvětlení. Potom otevřela tašku a uložila do ní *Post* – pečlivě jím zakryla malou poloautomatickou pistoli –, odstrčila židli od počítače a vyšla rychle z kanceláře.

4

BILL SMITHBACK PROŠEL LEDABYLE KOLEM OBROVSKÉHO PRŮČELÍ BUDOVY číslo devět z cihel a tesaného pískovce na Central Park South od McKima, Meada a Whitea. Pod zlatem zdobenou markýzou, sahající přes celou šíři chodníku, stál pár portýrů. Uvnitř ohromné vstupní haly zahlédl spoustu dalšího personálu ve střehu. Jak se obával, tohle byl jeden z těch zatraceně luxusních nájemních domů plných personálu. Bude to těžké. Zatraceně těžké.

Zahnul za rok Šesté avenue, zastavil se a uvažoval, jak co nejlépe pokračovat. Sáh do vnější kapsy své sportovní bundy a nahmatal nahrávací tlačítko na diktafonu. Může ho bez problémů zapnout, až bude čas. Pohlédl sám na sebe do výlohy nedalekého obchodu, kde se odrážel mezi nesčetnými páry italských bot. Činil se ze všech sil, alespoň co mu šatník stačil, aby vypadal jako student přípravky. Zhluboka se nadechl, znovu zahnul za roh a vracel se. Kráčel sebevědomým krokem ke smetanové markýze. Bližší z těch dvou uniformovaných portýrů na něj nevrle zíral a ruku v rukavici položil na velké bronzové madlo dveří.

„Přišel jsem za paní Wisherovou,“ řekl Smithback.

„Jméno, prosím?“ zeptal se muž nevzrušeným hlasem.

„Pamelin přítel.“

„Je mi líto,“ řekl muž a ani se nepohnul, „ale paní Wisherová nepřijímá žádné návštěvníky.“

Smithback rychle uvažoval. Portýr se předtím, než mu tohle oznámil, zeptal na jeho jméno. To znamená, že paní Wisherová někoho očekává.

„Když to musíte vědět, jedná se o tu dopolední schůzku,“ prohlásil. „Bohužel došlo ke změně. Mohl byste mě ohlásit?“

Portýr okamžik váhal, potom otevřel dveře a vedl Smithbacka po lesklé mramorové podlaze. Novinář se rozhlédl. Za bronzovou konstrukcí, která připomínala spíš pevnost než recepci, stál velmi starý a velmi vychrtlý vrátný. Na opačné straně haly seděl za stolem z doby Ludvíka XVI. strážný. Vedle něj, s nohama lehce rozkročenýma a rukama složenýma na opasku, stál zaměstnanec obsluhující výtah.

„Tenhle pán přišel navštívit paní Wisherovou,“ řekl portýr vrátnému.

Vrátný na ně zíral ze své mramorové kukaně. „Ano?“

Smithback se zhluboka nadechl. Nakonec se mu přece jen podařilo proniknout dovnitř. „Jde o tu domluvenou schůzku. Došlo ke změně.“

Vrátný na okamžik zaváhal, očima pod hustým obočím se zahleděl na Smithbackovy boty, jel vzhůru po jeho sportovní bundě, zkoumal jeho účes. Smithback čekal, tiše snášel tuhle kontrolu a doufal, že se mu podařilo docílit dojmu čestného mladíka z dobré rodiny.

„Koho mám ohlásit?“ zavrčel vrátný.

„Bude stačit, když řeknete, že jde o rodinného přítele.“

Vrátný vyčkával a upíral na něj pohled.

„Bill Smithback,“ dodal rychle. Paní Wisherová rozhodně nečte *New York Post*.

Vrátný pohlédl na cosi, co měl rozložené před sebou na stole. „Jedná se o tu schůzku v jedenáct hodin?“ zeptal se.

„Poslali mě místo ní,“ odpověděl Smithback a byl strašně rád, že je půl jedenácté.

Vrátný se obrátil a zmizel v malé kanceláři. O šedesát sekund později byl zase zpátky. „Prosím, na stolku vedle vás je domácí telefon,“ řekl.

Smithback zvedl sluchátko.

„Cože? George to zrušil?“ uslyšel tichý, křehký, finančně náročný hlas.

„Paní Wisherová, můžu přijít nahoru a promluvit si s vámi o Pamele?“

Nastalo ticho. „Kdo je to?“ zeptal se ten hlas.

„Bill Smithback.“

Znovu následovalo ticho, tentokrát delší. Smithback pokračoval. „Mám něco velmi důležitého, informace o smrti vaší dcery, které vám určitě policie nesdělila. Jsem si jistý, že byste chtěla vědět...“

Ten hlas ho přerušil. „Ano, ano, jsem si jistá, že je máte.“

„Počkejte...,“ prohlásil Smithback a myšlenky mu pádily.

Nastalo ticho.

„Paní Wisherová?“

Uslyšel cvaknutí. Ta žena zavěsila.

No, pomyslel si Smithback, udělal, co bylo v jeho silách. Možná by mohl počkat venku na lavičce v parku naproti, jestli později odpoledne nevyjde ven. Ale už když o téhle možnosti uvažoval, věděl, že paní Wisherová rozhodně v dohledné době svou elegantní pevnost neopustí.

U lokte vrátného zazvonil telefon. Bezpochyby paní Wisherová. Smithback se obrátil, veden snahou předejít tomu, že se na něj tihle chlapi vrhnou, a vyrazil rychle k východu z haly.

„Pane Smithbacku!“ zvolal vrátný.

Smithback se otočil. Tahle část hry mu byla vždycky z duše protivná.

Vrátný na něj upíral lhostejný pohled, u ucha měl přiložené sluchátko. „Výtah je tamhle.“

„Výtah?“ nechápal Smithback.

Vrátný přikývl. „Osmnácté patro.“

Muž obsluhující výtah nejdříve odsunul bronzové mřížoví, potom těžké dubové dveře a vypustil Smithbacka přímo do foyeru v broskvové barvě, od stropu k podlaze zaplněného kyticemi. Malý stolek přetékal soustrastnými listy, ležela tam také ještě nerozlepená čerstvá várka. Na druhém konci místnosti spatřil Smithback otevřené skleněné dveře a vydal se pomalu k nim.

Za dveřmi se objevil velký přijímací pokoj. Na hustém koberci byly v úhledném symetrickém tvaru rozloženy empírové pohovky a lehátka. V protější zdi byla řada vysokých oken. Smithback věděl, že když jsou otevřená, skýtají překrásný výhled na Central Park. Ale teď byla zavřená, zakrytá závěsy a v hustém šeru místnosti se jen stěží daly rozeznat jejich úzké tvary.

Na jedné straně místnosti zaregistroval jakýsi pohyb. Když se obrátil, spatřil drobnou elegantní ženu s pečlivě upravenými hnědými vlasy, sedící na jednom konci pohovky. Měla na sobě prosté tmavé šaty. Beze slova mu pokynula, aby se posadil. Smithback si vybral ušák naproti paní Wisherové. Na nízkém stolku před nimi čekal připravený čajový servis a novinář přecházel zrakem po táčcích s koláčky a marmeládami, talířcích s medem a šlehačkou. Žena ani pohybem nenaznačila, aby si nabídl, a Smithback si uvědomil, že servis byl připraven pro plánovanou návštěvu. Náhle ho jal nepříjemný pocit při myšlence, že George – bezpochyby to byl ten návštěvník ohlášený na jedenáctou – se může každou chvíli objevit.

Smithback si odkašlal. „Paní Wisherová, moc, opravdu moc mě mrzí, co se stalo vaší dceři,“ prohlásil.

Když mluvil, uvědomil si, že by to mohl vlastně myslet vážně. Při pohledu na ten elegantní pokoj, při pohledu na to, jak málo může všechno tohle bohatství znamenat tváří v tvář strašlivé tragédii, se jaksi začal ztotožňovat s trápením té truchlící ženy.

Paní Wisherová na něj dál mlčky hleděla, ruce složené v klíně. Snad nepatrně přikývla, ale Smithback si tím nebyl v šeru jistý. *Čas začít s programem*, řekl si, ledabyle sáhl do kapsy a pomalu stiskl nahrávací tlačítko.

„Vypněte ten magnetofon,“ promluvila paní Wisherová tiše. Hlas měla tenký a lehce zastřený, ale nepřipouštěl námitky.

Smithback vytrhl ruku z kapsy. „Cože?“

„Prosím, vytáhněte diktafon z kapsy a položte ho sem, abych viděla, že je vypnutý.“

„Ano, ano, samozřejmě,“ řekl Smithback a začal vytahovat přístroj.

„Copak nemáte žádný takt?“ zašeptala žena.

Smithback položil diktafon na nízký stůl a cítil, jak mu začínají hořet uši.

„Říkáte, že vás mrzí, co se stalo s mou dcerou,“ pokračoval ten tichý hlas, „a ve stejný okamžik zapnete tuhle špinavost. Poté, co jsem vás pozvala do svého domova.“

Smithback se neklidně zavrtěl na židli, nedokázal se podívat té ženě do očí. „Ano, totiž,“ zabreptal. „Promiňte, jenom jsem... Tedy, je to moje práce.“ Ta slova mu už ve chvíli, kdy je vyslovil, připadala prázdná.

„Ano. Já jsem právě ztratila své jediné dítě, jedinou rodinu, která mi zbývala. Čí pocity by podle vás, pane Smithbacku, měly v této situaci dostat přednost?“

Smithback zmlkl a konečně se přinutil pohlédnout na tu ženu. Seděla nehybně, upřeně ho přes šero v místnosti pozorovala, ruce stále složené v klíně. A s ním se stala zvláštní věc, velmi zvláštní, tak cizí jeho povaze, že ten pocit téměř nedokázal určit. Cítil se zahanben. Ne, tak to nebylo – připadal si zostuzený. Kdyby se hnal za sólokaprem, obětoval mu všechno, možná by to bylo jiné. Ale přišel sem, sledoval bolest té ženy... Všechno vzrušení, že z toho vytlučte velký článek, se vypařilo a ustoupilo tomuhle románovému pocitu.

Paní Wisherová zvedla ruku a kratičkým pohybem ukázala na stoleček vedle sebe.

„Předpokládám, že jste ten Smithback, co píše pro tyhle noviny.“

Smithback sledoval její pohyb a při pohledu na *Post* měl pocit, že mu dochází vzduch. „Ano,“ hlesl.

Znovu složila ruce v klíně. „Jenom jsem chtěla mít jistotu. Takže, co ta důležitá informace týkající se smrti mé dcery? Ne, neříkejte nic – bezpochyby to také byla jen bouda.“

Nastalo znovu ticho. Smithback si v tu chvíli už jen přál, aby se objevil ten návštěvník ohlášený na jedenáctou. Aby se stalo cokoli, co by mu umožnilo vypadnout.

„Jak to děláte?“ prolomila konečně mlčení.

„Dělám co?“

„Vymýšlíte všechno tohle svinstvo? Copak není dost na tom, že má dcera byla brutálně zavražděna? Lidé jako vy musejí ještě špinit její památku.“

Smithback polkl. „Paní Wisherová, já jenom...“

„Když člověk tu špínu čte,“ pokračovala, „musí nabýt dojmu, že Pamela byla jenom sobecká dívka z vyšší společnosti, která dostala, co zasluhovala. Píšete tak, že čtenáři musejí mít radost, že má dcera byla zavražděna. Takže, můj názor je jasný. Ale jak to děláte vy?“

„Paní Wisherová, lidé v tomto městě nedbají na nic, dokud jim to tímhle způsobem nevmetete do tváře,“ začal Smithback a pak se zarazil. Paní Wisherová nevěřila jeho sebeobhajobě o nic víc než on sám.

Žena na pohovce se velmi pomalu předklonila. „Nevíte o ní vůbec nic, pane Smithbacku. Vidíte jen to, co je na povrchu. A to jediné vás zajímá.“

„To není pravda!“ vybuchl Smithback tak, že ho to překvapilo. „Chci říct, že to není všechno, co mě zajímá. Já chci znát skutečnou Pamelu Wisherovou.“

Žena si ho dlouhou chvíli zkoumavě prohlížela. Potom vstala, odešla z místnosti a přinesla zarámovanou fotografii. Podala ji Smithbackovi. Byla na ní asi šestiletá dívka, houpala se na provaze přivázaném k silné dubové větvi. Zeširoka se smála do aparátu, chyběly jí dva přední zuby a zástěrka a dva copy jí vlály.

„Tohle je Pamela, jakou si budu navždy pamatovat, pane Smithbacku,“ prohlásila ledově paní Wisherová. „Jestli vás skutečně zajímá, potom otiskněte tady ten obrázek. Tenhle, ne ten, který si pořád předáváte a na němž vypadá jako bezduchá slečinka.“ Znovu se posadila a uhladila si šaty na kolenou. „Zrovna se začala po těch šesti měsících, které uplynuly od smrti jejího otce, znovu usmívat. A chtěla si před nástupem do práce na podzim ještě užít trochu zábavy. Copak je to nějaký zločin?“

„Do práce?“ zeptal se Smithback.

Nastalo ticho. Smithback cítil, jak na něj v tom pohřebním šeru upírá paní Wisherová pohled. „Ano, je to tak. Měla začít pracovat v hospici pro nemocné AIDS. Věděl byste to, kdybyste se pídil po informacích.“

Smithback polkl.

„To je *skutečná* Pamela,“ řekla žena a hlas se jí náhle zlomil. „Laskavá, štedrá, plná života. Chci, abyste napsal o téhle skutečné Pamele.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ zamumlal Smithback.

Pak ten okamžik přešel a paní Wisherová byla znovu vyrovnaná a odtažitá. Svěsila hlavu, lehce pokynula rukou a Smithbackovi došlo, že je propuštěn. Zamumlal díky, vzal ze stolu diktafon a zamířil k výtahu, jak nejrychleji to šlo.

„Ještě jedna věc,“ prohlásila paní Wisherová a hlas měla náhle tvrdý. Smithback se zastavil u skleněných dveří. „Nedokážou mi říct, kdy zemřela, proč zemřela ani jak. Ale její smrt nebude zbytečná, to vám slibuji.“

Promluvila s novou intenzitou a Smithback se k ní obrátil. „Před chvílí jste to sám řekl,“ pokračovala. „Řekl jste, že lidé v tomhle městě nedbají na nic, dokud jim to nevmetete do tváře. A přesně to chci udělat.“

„Jak?“ zeptal se Smithback.

Ale paní Wisherová už se zase stáhla na pohovku, její tvář zmizela v hlubokém stínu. Smithback přešel přes foyer a s pocitem vyčerpání zazvonil na výtah. Teprve když byl na ulici a mrkal v ostrém letním světle, pohlédl znovu dolů na dětský snímek Pamelý Wisherové, který stále svíral v pravé ruce. Začínalo mu plně docházet, jak impozantní a současně hrůzu nahánějící žena je paní Wisherová.

5

KOVOVÉ DVEŘE NA KONCI ŠEDÉ CHODBY NESLY DISKRÉTNÍ NÁPIS SOUDNÍ PATOLOGIE, vyvedený v úzkých kapitálkách. Skrývaly téměř umělecké sbírky muzea rozboru lidských pozůstatků. Margo zkusila otočit knoflíkem na dveřích, ale ke svému údivu zjistila, že jsou zamčené. To bylo zvláštní. Už tady byla nesčetněkrát, asistovala při zkoumání všeho možného, peruánskými mumii počínaje a obyvateli anasazijských skalních obydlí konče, ale dveře se nikdy předtím nezamykaly. Zvedla ruku a chystala se zaklepat. Ale vtom už někdo zevnitř otevřel a její ruka jenom prořála vzduch.

Vstoupila a okamžitě se zarazila. Laboratoř, jindy jasně osvětlená a plná postgraduálních studentů a pomocných kurátorů, působila v tu chvíli šedivě a zvláštně. U zdí se tyčily vypnuté bachraté elektronové mikroskopy, prohlížečky rentgenových snímků a elektroforézní přístroje. Okno, které jindy skýtalo panoramatický výhled na Central Park, bylo zakryto těžkým závěsem. Jediným osvětleným místem byl střed místnosti; na okraji světelného kužele stálo v půlkruhu několik postav.

Uprostřed osvětleného prostoru byl velký vyšetřovací stůl. Na něm ležel kromě čehosi hnědého a sukovitého ještě modrý plastový potah, zakrývající další dlouhý nízký předmět. Po chvíli zvědavého prohlížení si Margo uvědomila, že ten sukovitý předmět je lidská kostra, ozdobená rozkládajícími se kusy šlach a masa. V místnosti se vznášel slabý, ale nezaměnitelný zápach mrtvolného rozkladu.

Dveře za ní se zavřely a zámek cvakl. Poručík D'Agosta v obleku, který jí nápadně připomínal dobu případu vraždící bestie z muzea před osmnácti měsíci, přešel zpět a připojil se ke skupince. Krátce jí pokynul na pozdrav,

když ji mýjel. Zdálo se, že od jejich posledního setkání pár liber shodil. Margo si všimla, že jeho oblek barevně ladí se špinavě hnědým zbarvením kostry.

Když její oči přivykly slabému osvětlení, přelétla pohledem řadu postav. Po D'Agostově levici stál nervózní muž v laboratorním plášti, v zavalité ruce svíral hrnek s kávou. Vedle něj spatřila vysokou štíhlou postavu nové ředitelky muzea Olivie Merriamové. Další člověk stál hodně vzadu v šeru, takže Margo dokázala rozeznat pouze obrysy jeho postavy.

Ředitelka se na Margo unaveně usmála. „Děkuji, že jste přišla, paní doktoro. Tito pánové,“ kývla rukou neurčitě D'Agostovým směrem, „se na nás obrátili se žádostí o pomoc.“

Nastalo ticho. Nakonec si D'Agosta našťvaně povzdechl. „Už na něj nemůžeme dál čekat. Bydlí zatraceně daleko, v Mendhamu, a nesršel právě radostí, že sem má přijít, když jsem mu včera večer telefonoval.“ Pohlédl postupně na všechny přítomné. „Viděli jste dnešní *Post*, že ano?“

Ředitelka na něj znechuceně pohlédla. „Ne.“

„Takže mi potom dovolte malé shrnutí.“ D'Agosta pokynul směrem ke kostře na stole z nerez oceli. „Seznamte se s Pamelou Wisherovou, dcerou Anetty a nebožtíka Horace Wisherových. Bezpochyby jste po celém městě viděli její fotku. Zmizela kolem třetí hodiny ranní 23. května. Strávila noc ve Vinném sklípku, v jednom z těch suterénních klubů na Central Park South. Odskočila si zatelefonovat, a už se nevrátila. Alespoň až do včerejška, kdy jsme našli její kostru – bez lebky – v Humboldtově kanále. Nejspíš byla vyplavená z odvodňovací stoky na West Side, pravděpodobně během některého z posledních lijáků.“

Margo znovu pohlédla na ostatky na stole. Viděla už spoustu různých koster, ale žádná nepatřila člověku, kterého by znala nebo o něm třeba jen slyšela. Bylo těžké uvěřit, že tahle změt kostí byla kdysi pěkná blondatá žena, o níž četla před pouhými patnácti minutami.

„A spolu s ostatky Pamelou Wisherové jsme našli i *tohle*.“ D'Agosta pokynul k věci ležící pod modrou plastovou pokrývkou. „Tisk prozatím díkybohu ví pouze to, že se našla druhá kostra.“ Pohlédl na postavu stojící opodál v šeru. „A teď předám slovo doktoru Simonu Brambellovi, hlavnímu patologovi.“

Když ten člověk vystoupil do světla, Margo spatřila štíhlého muže kolem pětadesátky. Kůži na holé, kulaté lebce měl pevnou a hladkou a oči, kterými si přítomné prohlížel, vypadaly za kostěnými obroučkami jako dva černé korálky. Jeho hlava byla zcela bez vlasů a obličej nevyjadřoval žádné emoce.

Položil si prst na horní ret. „Postupte si laskavě všichni o několik kroků kupředu,“ řekl s měkkým dublinským přízvukem, „budete mít lepší výhled.“

Ozvalo se váhavé šoupání nohou. Doktor Brambell popadl konec modré pokrývky, okamžik váhal a rozhlížel se znovu netečně kolem sebe a potom ji obratným pohybem odhrnul.

Pod ní spatřila Margo ostatky dalšího bezhlavého těla, stejně hnědé a rozložené jako ty první. Ale když je očima přelétla, uvědomila si, že něco s nimi není v pořádku. Potom zatajila dech, když jí došlo co – to bizarní zesílení dolních končetin, zvláštní zkroucení několika hlavních kloubů. To všechno bylo zvláštní.

Co sakra? napadlo ji.

Náhle se ozvalo zabouchání na dveře.

„Prokrista.“ D’Agosta k nim rychle vyrazil. „Konečně.“

Dveře se doširoka otevřely a za nimi se objevil Whitney Cadwalader Frock, slavný evoluční biolog a dlouho očekávaný host poručíka D’Agosty. Když se rozjel k vyšetřovacímu stolu, jeho invalidní vozík vrzal. Shromážděné společnosti nevěnoval jediný pohled, ale okamžitě se dal do zkoumání kosterních pozůstatků a dlouho nedokázal odtrhnout pohled od druhé kostry. Po několika okamžicích se ve vozičku napřímil, po růžovém čele mu sklouzl pramen bílých vlasů. Kývl na D’Agostu a ředitelku muzea. Potom spatřil Margo a na tváři se mu objevil překvapený výraz, který se rychle změnil v radostný úsměv.

Margo se usmála a kývla mu na pozdrav. Ačkoli byl Frock jejím konzultantem, když muzeu připravovala svou postgraduální práci, neviděla ho od večírku při příležitosti jeho odchodu do důchodu. Opustil muzeum, aby se soustředil na psaní, ale slibované pokračování jeho slavné *Fraktální evoluce* na sebe stále ještě dávalo čekat.

Soudní lékař, který věnoval Frockovi při příchodu jen krátký pohled, pokračoval. „Všimněte si,“ řekl klidným hlasem, „švů na dlouhých kostech, kostních výrůstků a výběžků podél páteře a na kloubech, také dvacetistupňové vnější rotace trochanterů. Všimněte si, že žebra mají lichoběžníkový průřez místo běžného prizmatického. A nakonec bych vás rád upozornil na zesílené stehenní kosti. Zkrátka jedná se o dost neobvyklého chlapíka. Tohle jsou jen některé z těch nejvýznamnějších deformací. Bezpochyby odhalíte sami spoustu dalších.“

D’Agosta se nadechl nosem. „Bezpochyby ano.“

Frock si odkašlal. „Neměl jsem pochopitelně čas na podrobnější zkoumání. Ale napadlo mě, jestli jste zvažil možnost DISH?“

Soudní patolog pohlédl znovu na Frocka, tentokrát už pozorněji. „Velmi rozumný názor,“ prohlásil. „Ale zcela mylný. Doktor Frock mluví o difuzní

idiopatické skeletární hyperostóze, druhu těžké degenerativní artritidy.“ Zavrtěl odmítavě hlavou. „Nejedná se ani o osteomalacii, ačkoli kdybychom neměli dvacáté století, řekl bych, že jde o nejneuvěřitelnější zaznamenaný případ křivice. Pátrali jsme v lékařských databázích a nenašli jsme nic ani vzdáleně podobného.“

Brambell přejel prsty zlehka, téměř zamilovaně po páteřních obratlích. „Na obou kostrách se vyskytuje ještě další podivná anomálie, které jsme si povšimli teprve včera. Doktore Padelsky, mohl byste laskavě přivést stereo-mikroskop?“

Obloustlý muž v laboratorním plášti zmizel v šeru, pak se vrátil a tlačil před sebou velký mikroskop bez podstavce. Umístil ho nad krční oblastí deformované kostry, nahlédl do okulárů, nastavil několik šroubů, potom ustoupil dozadu.

Brambell pokynul rukou: „Pane doktore?“

Frock popojel kupředu a s menšími obtížemi přitiskl oči k okulárům. Bez hnutí se několik minut skláněl nad kostrou. Konečně se s vozíčkem vzdálil, ale dál mlčel.

„Paní doktorko?“ řekl soudní patolog a obrátil se k ní. Margo přistoupila k mikroskopu, nahlédla do něj a cítila, že se na ni soustředila pozornost všech přítomných.

Zpočátku neviděla na záběru nic. Potom si uvědomila, že je mikroskop zaměřen na krční páteř. Podél okrajů spatřila několik mělkých pravidelných rýh. Na kosti ulpěla jakási cizorodá nahnědlá látka spolu s kousky chrupavky, pruhy svalové tkáně a mastnou hromádkou mrtvolného tuku.

Pomalu se napřímila, cítila, jak se vrací ten starý známý strach, a nechtěla ani pomyslet na to, co jí připomněly ty rýhy.

Soudní patolog zvedl obočí. „Váš názor, paní doktorko?“

Margo se nadechla. „Podle mého odhadu to vypadá na stopy chrupu.“

Vyměnila si s Frockem pohled.

Teď už věděla – oni oba věděli –, proč Frocka přizvali na tuto schůzku.

Brambell čekal, až se u mikroskopu vystřídají všichni. Potom ho beze slova přemístil nad kostru Pamelý Wisherové a zaměřil na oblast pánve. A znovu se k mikroskopu dostal nejprve Frock, následován Margo. Tentokrát už nebylo žádných pochyb; Margo si povšimla, že některé zářezy prorazily kost a pronikly až do kostní dřene.

Frock zamrkal do chladného bílého světla. „Poručík D’Agosta mi sdělil, že tyhle kostry pocházejí z West Side Lateral.“

„To je pravda,“ řekl D’Agosta.

„Byly vyplaveny nedávným deštěm.“

„To je jen domněnka.“

„Možná že naši dvojici trochu obtěžovali zdivočelí psi, když se mrtvoly povalovaly ve stoce.“

„To je jedna z možností,“ řekl Brambell. „Odhadoval bych tlak, potřebný k zanechání těch nejhlubších otisků, na takových 1200 liber na palec čtvereční. Trošku příliš vysoký na psa, nemyslíte?“

„Ne, řekněme, na rhodeského ridgebacka,“ prohlásil Frock.

Brambell zvedl hlavu. „A co třeba pes baskervillský, pane profesore?“

Frock se nad tím sarkasmem zamračil. „Nesdílím váš názor, že tyhle stopy jsou vyvolány tak velkou silou.“

„Aligátor,“ řekl D’Agosta.

Všechny hlavy se obrátily k němu.

„Aligátor,“ opakoval, téměř jako by se bránil. „Chápete. Spláchnou je jako mladé do záchodů a oni pak vyrostou ve stokách.“ Rozhlédl se. „Někde jsem o tom četl.“

Ozvalo se Brambellovo pokašláání, tak suché jako prach. „Aligátoři, podobně jako všichni plazi, mají kónický tvar zubů. Tyhle stopy pocházejí od malých savčích zubů trojúhelníkového tvaru, nejspíš od nějaké psovité šelmy.“

„Od psovité šelmy, ale ne od psa?“ podivil se Frock. „Nezapomínejme na princip Occamovy břitvy. Správné je obvykle to nejprostší vysvětlení.“

Brambell zavrtěl hlavou Frockovým směrem. „Vím, že ve *vaší* profesi, pane doktore Frocku, se těší Occamova břitva velké vážnosti. V *mé* zase máme za přílehavější holmesovskou filozofii: ‚Když jste vyloučili nemožné, pak to, co zbude, *jakkoli se to zdá nepravděpodobné*, musí být pravda.‘“

„Takže jaká odpověď zbývá, pane doktore Brambelle?“ vyštěkl Frock.

„V tuhle chvíli nemám žádné vysvětlení.“

Frock se znovu usadil ve vozičku. „Tahle druhá kostra je zajímavá. Snad dokonce stojí i za tu cestu z Mendhamu. Ale zapomínáte, že jsem už v důchodu.“

Margo ho zamračeně pozorovala. Do řešení podobné záhady by se jindy profesor pustil bez otálení. Napadlo ji, jestli se Frockovi – možná podobně jako jí – nevybavily události staré osmnáct měsíců. Jestli ano, třeba právě proto váhá. Než se znovu zaplést do podobného případu, to mohl být skutečně rád, že je na klidném odpočinku.

Olivia Merriamová promluvila. „Pane doktore Frocku,“ řekla, „doufali jsme, že budete souhlasit se svou účastí na analýze té kostry. Kvůli nezvyk-

lým okolnostem svolilo muzeum, že poskytne laboratoř k dispozici policii. Rádi vám přidělíme v pátém patře kancelář se sekretářkou, na jak dlouho bude potřeba.“

Frock udiveně vzhlédl. „Městská patologie disponuje jistě nejmodernějším vybavením. A to nemluvím ani o skvělých lékařských zkušenostech zde přítomného doktora Brambella.“

„Co se týká skvělých zkušeností, máte pravdu, pane doktore,“ odpověděl Brambell. „Ale velmi se mýlíte v otázce nejnovějšího vybavení. Kvůli škrtům v rozpočtu v posledních letech jsme spíše zaostali. A kromě toho je patologie příliš frekventované místo na takovouhle věc. Už teď nás okupují reportéři a televizní štáby.“ Odmlčel se. „A samozřejmě postrádáme vaše odborné znalosti.“

„Děkuji,“ řekl Frock. Ukázal na druhou kostru. „Ale co může být obtížného na identifikaci někoho, kdo musel zaživa vypadat jako... chybějící článek vývojového řetězu?“

„Věřte mi, dělali jsme všechno možné,“ prohlásil D'Agosta. „Za posledních čtyřiaadvacet hodin jsme prověřili všechny nezvěstné chlapy ve třech státech. Nic. Zatím můžeme říct jen to, že až na tohohle chlápka tady, který se objevil v newyorských splašcích, nemáme ani stopu po žádné podobné kreatuře.“

Zdálo se, že Frock odpověď na svou otázku neslyšel. Svěsil hlavu na hrud' a několik minut zůstal nehnutě sedět. Až na netrpělivé mlasknutí doktora Brambella se laboratoř ponořila do ticha. Nakonec se Frock vztyčil, zhluboka si povzdechl a přikývl způsobem, který Margo hodnotila jako tichou rezignací. „Tak dobrá. Věnuji vám týden. V tomhle městě mám ještě další povinnosti. Předpokládám, že si přejete, aby mi doktorka Greenová asistovala?“

Příliš pozdě si Margo uvědomila, že ani nepomyslela na to, proč jí na tuhle tajnou schůzku pozvali. Ale teď už jí to bylo jasné. Věděla, že jí Frock zcela důvěřuje. Společně vyřešili záhadu vraždící bestie z muzea. *Museli si dát dohromady, uvažovala, že Frock bude chtít pracovat se mnou a s nikým jiným.*

„Tak moment,“ vyhrkla. „To po mně nemůžete chtít.“

Všechny oči se k ní obrátily a Margo si uvědomila, že promluvila ostřejším tónem, než zamýšlela. „Chci říct, že momentálně nejsem schopná udělat si na tuhle práci čas,“ rychle vysvětlovala.

Frock na ni pohlédl s pochopením v očích. Více než kdokoli jiný chápal, že tenhle úkol v ní znovu zaručeně vyvolá ty strašlivé vzpomínky.

Ředitelka Merriamová se zamračila. „Promluvíme si s doktorem Hawthornem,“ řekla. „Dostanete tolik času, kolik bude ke spolupráci s policií potřeba.“

Margo se chystala protestovat, ale nakonec se rozhodla, že bude raději zticha. Jaká smůla, říkala si, že jí až příliš záleží na kurátorském místě v muzeu, jinak by tu práci odmítla.

„Výborně,“ prohlásil Brambell a na tváři se mu objevil lehký úsměv. „Budu na tom pracovat samozřejmě s vámi dvěma. Než se rozejdeme, jen bych rád zdůraznil, že budeme požadovat naprostou diskrétnost. Už stačilo, že jsme museli informovat o tom, že byla Pamela Wisherová nalezena mrtvá a bez hlavy. Kdyby se ještě proláklo, že někdo naši prominentku po smrti okousal... Nebo možná i předtím...“ Zmlkl a přejel si rukou po pleši.

Frock prudce vzhlédl. „Ty stopy po zubech nevznikly po smrti?“

„To je, pane doktore, právě věc, na kterou musíme přijít. Nebo spíš jedna z mnoha věcí. Starosta a šéf policie čekají na výsledky dost netrpělivě.“

Frock neodpověděl a všem bylo jasné, že je schůzka u konce. Skupinka se začala rozcházet, většina z přítomných s úlevou, že už nemusejí být v blízkosti těch odporných hnědých věcí, které ležely na vyšetřovacím stole.

Ředitelka muzea se při odchodu obrátila k Margo. „Kdybych vám mohla nějak pomoci, dejte mi vědět,“ řekla.

Doktor Brambell vrhl na Frocka a Margo poslední pohled a potom následoval ředitelku ze dveří.

Jako poslední odešel poručík D'Agosta. Ve dveřích se na okamžik zastavil. „Když si budete chtít s někým promluvit, jsem vám k dispozici.“ Chystal se ještě něco dodat, potom se zarazil, kývl hlavou a rychle se obrátil. Dveře se za ním zavřely a Margo osaměla: s Frockem, Pamelou Wisherovou a tou bizarní pokřivenou kostrou.

Frock se v invalidním vozíku napřímil. „Zamkněte, prosím, dveře, Margo,“ řekl, „a rozsviňte zbytek světel.“ Rozjel se k vyšetřovacímu stolu. „Myslím, že byste se měla umýt a připravit nástroje.“

Margo pohlédla na ty dvě kostry. Potom se podívala na starého profesora.

„Pane doktore?“ promluvila. „Nemyslíte si přece, že to je práce...“

Prudce se obrátil, na brunátné tváři měl zvláštní výraz. Jejich pohledy se střetly a potom zavrtěl hlavou.

„Nevyslovujte to,“ zašeptal prudce. „Dokud nebudeme mít jistotu.“

Margo na něj ještě chvíli hleděla. Potom přikývla a obrátila se k řadě vypínačů. To, co mezi nimi zůstalo nevyřčené, bylo mnohem znepokojivější než ty dvě hrozné kostry.

6

V ZAKOUŘENÉM VÝKLENKU BARU U KOČIČÍ TLAPKY SE SMITHBACK ZAPASOVAL do úzké kukaně telefonu. V jedné ruce se snažil udržet sklenku, ve slabém světle zamžoural na čísla, vytočil číslo své kanceláře a uvažoval, kolik vzkazů na něj bude čekat tentokrát.

Smithbacka nikdy ani na okamžik nenapadlo pochybovat, že je jedním z nejlepších newyorských žurnalistů. Ne-li úplně ten nejlepší. Před rokem a půl dal světu příběh o bestii z muzea. A přitom o ní nepsal žádným tím bezbarvým způsobem s velkým odstupem. Byl při tom, s D'Agostou a ostatními bojoval té dubnové noci ve tmě o život. Kniha, kterou vydal nedlouho po událostech, mu zajistila v *Postu* místo kriminálního zpravodaje. A když se teď objevila ta událost s Wisherovou, říkal si, že už bylo na čase. Velkých témat bylo poskrovnu a spousta dalších – jako třeba ten kripl Bryce Harri- man z *Timesů* – čekala na příležitost, aby mu je vyfoukla. Ale kdyby všechno vyšlo, mohl by tohle být trhák stejně velkého formátu, jako byl Mbwun. Možná i větší.

Velký žurnalista, filozofoval v duchu, když poslouchal vyzvánění telefonu, *se přizpůsobuje podmínkám, které jsou mu nabídnuty*. Například taková kauza Wisherová. Na její matku byl naprosto nepřipravený. Fakt na něj zapůsobila. Smithback se cítil zahanbený a hluboce pohnutý. Pod vlivem těch nezvyklých citů napsal do ranního vydání nový článek, v němž označil Pamelu Wisherovou za anděla z Central Park South a vykreslil její smrt v tragických barvách. Ale skutečným vrcholem jeho génia byla odměna sto tisíc dolarů za informaci, která by vedla k dopadení vraha. Na tu myšlenku připadl uprostřed psaní; vydal se s napůl hotovým článkem a vidinou

odměny přímo do kanceláře nového šéfredaktora Arnolda Murraye. Ten se tím nadchl a na místě jeho nápad schválil, aniž by cokoli projednal s vydavatelem.

Ginny, jejich příležitostná sekretářka, se ozvala vzrušeným hlasem. Dvacet telefonátů kvůli odměně, všechny jenom planý poplach.

„To je všechno?“ zeptal se zdrceně Smithback.

„No, měl jsi tady, ehm, ještě jednu *zvláštní* návštěvu,“ zaklokotala sekretářka. Byla malá a hubená, žila v Ronkonkomě a jela po Smithbackovi.

„Jo?“

„Měl na sobě hadry a páchl. Bože, skoro jsem nemohla ani *dýchat*. A byl jako zfetovaný.“

To by mohl být horký tip, pomyslel si vzrušeně Smithback. „Co chtěl?“

„Povídal, že má informaci o vraždě Wisherové. Chce, aby ses s ním sešel na pánských záchodcích na Penn Station...“

Smithbackovi málem vypadla sklenka z ruky. „Na záchodcích? Děláš si srandu?“

„Přesně tak to říkal. Myslíš, že je to nějaký úchylák?“ V jejím hlase zazněla neskrývaná radost.

„Které záchodky?“

Zaslechl šustění papírů. „Tady to mám. Na severní straně, v dolním patře, přímo napravo od eskalátoru k dvanácté trakti. Dnes večer v osm.“

„Jakou informaci přesně?“

„Víc už mi neřekl.“

„Dík.“ Zavěsil a pohlédl na hodinky: sedm čtyřicet pět. Záchodky na Penn Station? *Musel bych být pěkný blázen*, napadlo ho, *abych šel do něčeho takového*.

Smithback nikdy předtím nebyl na pánských záchodcích na Penn Station. Ani nikdo jiný, koho znal. Když otvíral dveře velké horké místnosti, plné puchu moči a starých výkalů, pomyslel si, že by si raději načural do kalhot, než by použil záchodky na Penn Station.

Měl zpoždění pět minut. *Ten chlap už je nejspíš pryč*, napadla Smithbacka úlevná myšlenka. *Pokud tady vůbec byl*. Zrovna se chystal na ústup, když zaslechl dutý hlas.

„William Smithback?“

„Cože?“ Smithback se rychle rozhlédl a zrakem propátrával opuštěnou místnost. Potom spatřil v kabině na protější straně něčí nohy. Dveře se otevřely. Vyšel z nich drobný, vychrtlý muž a nejistým krokem se vydal k němu. Protáhlou tvář měl sešklebenou, šaty černé od mastnoty a prachu,

slepené vlasy mu trčely na všechny strany. Plnovous nepopsatelné barvy mu splýval ve dvou pramenech až skoro k pupku, který bylo vidět dlouhou trhlinou v jeho košili.

„William Smithback?“ opakoval ten muž a zíral na něj kalnýma očima.

„Kdo jiný?“

Muž se bez jediného slova obrátil a vracel se do zadní části místnosti. Zastavil se u otevřené kabinky, potom se otočil a čekal.

„Jakou informaci pro mě máte?“ zeptal se Smithback.

„Pojďte za mnou.“ Ukázal ke kabince.

„V žádném případě,“ prohlásil Smithback. „Jestli chcete něco říct, tak mluвьте tady, ale já s vámi nikam nejdu, člověče.“

Muž znovu pokynul. „Ale tudy se tam jde.“

„Jde kam?“

„Dolů.“

Smithback se pomalu vydal ke kabince. Muž vstoupil dovnitř, stoupl si za mísu a odsunul kus pomalovaného plechu, který, jak Smithback spatřil, zakrýval velký nepravidelný otvor ve špinavé zdi.

„Tudy?“ zeptal se Smithback.

Muž přikývl.

„Kam to vede?“

„Dolů,“ opakoval muž.

„Zapomeňte,“ prohlásil Smithback. Vydal se ke dveřím.

Muž z něj nespouštěl zrak. „Mám vás přivést k Mefistovi,“ řekl. „Musí s váma mluvit o vraždě té holky. Ví důležitý věci.“

„Dejte mi chvíli na rozmyšlenou.“

Muž na něj dál zíral. „Mně můžete věřit,“ prohlásil prostě.

A Smithback se navzdory té špině a zdrogovanému pohledu přistihl, že tomu muži opravdu věří. „Jaké věci?“

„Musíte mluvit s Mefistem.“

„Kdo je ten Mefisto?“

„Je to náš šéf.“ Muž pokrčil rameny, protože další informace byly zbytečné.

„Náš?“

Muž přikývl. „Společenství Route 666.“

I přes nejistotu, kterou pociťoval, zachvátilo Smithbacka vzrušení. Organizované společenství v podzemí? Už to samo by zajistilo, že by šlo vydání na dračku. A pokud Mefisto skutečně ví něco o vraždě Wisherové... „Kde přesně žije to vaše společenství Route 666?“ zeptal se.

„To vám nemůžu říct. Ale ukážu vám cestu.“

„A vaše jméno?“

„Říkej mně Tail Gunner,“ prohlásil muž a v očích mu pyšně zablýsklo.

„Hele,“ řekl Smithback. „Půjdu za vámi, ale nemůžete po mně chtít, abych lezl do téhle díry. Vždyť to může být nějaká léčka, někdo nás může třeba přepadnout.“

Muž zavrtěl vehementně hlavou. „Budu vás ochraňovat. Každý ví, že jsem Mefistův nejlepší běžec. Budete v bezpečí.“

Smithback si toho muže upřeně prohlížel: vodnaté oči, nos, ze kterého mu kapalo, špinavá černokněžnická brada. Musel si prorazit cestu až do kanceláři *Postu*. Pro chlapa, na kterém bylo už na první pohled patrné, že je bez peněz i bez domova, to muselo být náročné.

Pak si náhle v duchu představil nafoukanou tvář Bryce Harrimana. Představil si Bryceova šéfredaktora v *Timesech*, jak se ho znovu ptá, jak je to možné, že ten zatracený Smithback se dostal k tomuhle článku jako první.

Ta představa se mu líbila.

Muž, který se představil jako Tail Gunner, přidržoval velký plát plechu, dokud se Smithback neprotáhl kolem něj. Jakmile byli oba uvnitř, pečlivě ho znovu usadil na místo a zajistil několika volnými cihlami.

Když se Smithback rozhlédl, shledal, že jsou v dlouhém úzkém tunelu. Prostor nad jejich hlavami byl jako tlustými šedými žilami protkán vodními a parovodními rourami. Strop byl nízký, ale zase ne natolik, aby muž vysoký jako Smithback nemohl stát vzpřímeně. Za mřížkami, umístěnými ve stropě ve vzdálenosti sto yardů od sebe, už vládl venku soumrak.

Reportér následoval shrbenou drobnou postavu, pohybující se v šeru před ním. Občas prostor kolem nich naplnilo rachocení vlaku projíždějícího opodál; Smithback ten rachot cítil více v kostech, než vnímal sluchem.

Vydali se nekonečným tunelem směrem na sever. Po deseti nebo patnácti minutách se to Smithbackovi začalo zdát divné. „Promiňte,“ řekl, „ale proč jdeme tak dlouho?“

„Mefisto drží nejbližší vchody k našemu společenstvu v přísné tajnosti.“

Smithback přikývl a obešel širokým obloukem rozkládající se tělo pošlého psa. Na tom, že obyvatelé tunelů byli poněkud paranoidní, nebylo nic zvláštního, ale tohle už smrdělo. Zašli už dost daleko na sever a museli se nacházet někde pod Central Parkem.

Brzy se začal tunel mírně stáčet doprava. Smithback spatřil řadu ocelových dveří zabudovaných do tlusté betonové zdi. Nad hlavou mu procházelo silné potrubí, z jehož obložení kapala voda. Na značce na něm upevněné stálo:

NEBEZPEČÍ – OBSAHUJE AZBESTOVÁ VLÁKNA. ZAMEZTE VÍŘENÍ PRACHU. RIZIKO RAKOVINY A POŠKOZENÍ PLIC. Tail Gunner se zastavil, zalovil jednou rukou ve svých hadrech, vytáhl klíč a zasunul ho do zámku nejbližších dveří.

„Odkud ten klíč máte?“ zeptal se Smithback.

„V našem společenstvu je spousta lidí se šikovnejma ručičkami,“ odpověděl muž, otevřel dveře dokořán a vybídl novináře, aby vstoupil dovnitř.

Když se za Smithbackem zavřely dveře, vyrazila mu v ústrety neproniknutelná tma. Smithback náhle zpanikařil a uvědomil si, jak moc se podvědomě spoléhal na slabé světlo, které pronikalo mřížkami dovnitř.

„Nemáte baterku?“ vyjekl.

Ozvalo se jakési škrábání, potom se rozsvítila sirka. V její záři spatřil Smithback betonové schodiště táhnoucí se do tmy.

Tail Gunner mávl zápěstím a zápalka zhasla.

„Spokojenej?“ ozval se dutý, monotónní hlas.

„Ne,“ odpověděl Smithback rychle. „Rozsviňte další.“

„Až to bude nutný.“

Smithback se vydal dolů po schodišti, rukama se opíral o chladné kluzké stěny. Zdálo se mu, že sestupují celou věčnost. Najednou vzplála další zápalka a Smithback spatřil, že schody končí v ohromném tunelu s kolejemi, které se matně třpytily v oranžovém světle.

„Kde to jsme?“ zeptal se Smithback.

„Trakce 100,“ řekl ten muž. „Dvě patra pod zemí.“

„Už jsme na místě?“

Sirka zhasla a znovu je obklopila temnota.

„Pojďte za mnou,“ uslyšel hlas. „Až řeknu stát, zastavíte se. Okamžitě.“

Vydali se do kolejíště. Když Smithback klopytál přes železné kolejnice, cítil, že ho znovu přepadá panika.

„Stát,“ uslyšel hlas. Smithback ztuhl a ve stejném okamžiku se rozsvítila další zápalka. „Vidíte tohle?“ řekl Tail Gunner a ukázal na zářící kovovou tyč, podél níž se táhla jasná žlutá čára. „To je třetí – napájecí – kolejnice. Je pod napětím. Nešlapejte na ni.“

Sirka zhasla. Smithback uslyšel, jak muž udělal ve vlhké tmě, která je obklopovala, několik dalších kroků.

„Zapalte další!“ vykřikl.

Zápalka zazářila. Smithback zešíroka překročil třetí kolej.

„Jsou tady další takové?“ zeptal se a ukázal na ni.

„Jo,“ řekl ten drobný muž. „Ukážu vám je.“

„Ježíš,“ prohlásil Smithback, když zápalka dohořela. „Co se stane, když na nějakou člověk šlápne?“

„Rozerve vás proud, utrhne vám ruce, nohy a hlavu,“ prohlásil hlas bez těla. Pak se odmlčel. „Vždycky je lepší na žádnou nevlízt.“

Další sirka ozářila jinou nažluto natřenou kolej. Smithback ji rychle překročil a pak uviděl, že Tail Gunner ukazuje na malý otvor v protější zdi asi dvě stopy vysoký a čtyři široký, vytesaný v betonové výplni vespod starého oblouku.

„Půjdem tamhle dolů,“ prohlásil Tail Gunner.

Smithback cítil, jak zdola vychází horký proud vzduchu smíšený s odporným puchem, při němž se mu zvedl žaludek. Smithbackovi se okamžik zdálo, že v tom puchu rozeznává vůni hořícího dřeva.

„Dolů?“ zeptal se nevěřičně a odvrátil hlavu. „Zase? Myslíte proplazit se tam po bříše?“

Ale jeho společník už se soukal otvorem dovnitř.

„V žádném případě,“ zavolal Smithback a sedl si na bobek u otvoru. „Hele, já nikam dolů nejdu. Jestli se mnou chce Mefisto mluvit, ať přijde sem nahoru.“

Následovalo ticho a pak k němu ze tmy za betonovým panelem dolehl hlas Taila Gunnera: „Mefisto nikdy nechodí nad třetí patro.“

„Tak bude muset udělat tentokrát výjimku,“ Smithback se snažil dodat svému hlasu více sebevědomí, než cítil. Uvědomil si, že se dostal vlastní vinou do nemožné situace, naprosto se odevzdal do rukou tohoto bizarního, nevyzpytatelného muže. Kolem něj byla neproniknutelná tma a on sám nikdy nenajde cestu ven.

Následovalo dlouhé ticho.

„Jste tu ještě?“ zeptal se Smithback.

„Počkejte tady,“ vyzval ho náhle hlas.

„Odcházíte? Dejte mi pár sirek,“ zažadonil Smithback. Překvapeně vykřikl, když se cosi dotklo jeho kolena. Byla tu ušmudlaná ruka Taila Gunnera, který mu něco otvorem podával.

„To je všechno?“ zeptal se Smithback, když nahmatal tři zápalky.

„Ostatní potřebuju,“ zaslechl hlas, tentokrát slabý, vzdalující se. Následovala ještě nějaká slova, ale Smithback už je nedokázal na tu dálku rozeznat.

Obklopilo ho ticho. Smithback se bál posadit, opřel se tedy o zeď a v ruce pevně sevřel zápalky. Proklínal se, že byl takový blázen a šel za tím mužem až sem. *Za tohle nestojí žádný článek*, napadlo ho. Dokázal by najít cestu zpátky se třemi sirkami? Zavřel oči a soustředil se, pokoušel se vybavit si

každý zákrut a ohyb, který musel cestou sem překonat. Po chvíli to vzdal – s těmi třemi sirkami by se dostal stěží tak přes ty elektrické vodiče.

Když už přestával cítit kolena, napřímil se. Zíral s doširoka otevřenýma očima a nastraženýma ušima do temného tunelu. Byla v něm taková tma, že jeho představivost začala pracovat, a on měl pocit, že tam něco vidí – pohyby, tvary. Nehýbal se, snažil se klidně dýchat a nekonečné minuty ubíhaly. Bylo to šílené. Kdyby aspoň...

„Pisálku!“ ozval se z otvoru u jeho nohou dutý hlas, jako z jiného světa.

„Cože?“ vyjekl Smithback a obrátil se.

„Mluvím s pisálkem Williamem Smithbackem, ne?“ Hlas byl chraplavý a hluboký, zazníval jako podivná melodie z hlubin pod jeho nohama.

„Ano, ano, jsem Smithback. Bill Smithback. Kdo jste vy?“ zavolal a cítil se trochu nesvůj, když ve tmě mluvil k tomu hlasu bez těla.

„Mefisto,“ odpověděl ten hlas a protáhl s ve jméně do vzteklého zasyčení.

„Proč vám to tak dlouho trvalo?“ prohlásil Smithback nervózně a sehnul se k díře v betonovém bloku.

„Cesta nahoru je dlouhá.“

Smithback se na minutu odmlčel a představoval si, jak tenhle muž – stojící v tu chvíli někde u jeho nohou – musel na toto místo putovat přes několik pater. „Půjdete nahoru?“ zeptal se.

„Ne! Měl byste se cítit poctěn, pisálku. Takhle blízko u povrchu jsem nebyl už pět let.“

„Ale proč?“ zeptal se Smithback a našátral v temnotě diktafon.

„Protože tohle je mé panství. Jsem pánem všeho, co kolem sebe vidíte.“

„Ale já nevidím nic.“

Z otvoru v betonovém bloku se ozvalo suché zachechtání. „Špatně! Vidíte tmu. A tma je mé panství. Nad vaší hlavou rachotí vlaky a obyvatelé na povrchu se ženou za svými nesmyslnými cíli. Ale území pod Central Parkem – Route 666, Ho Či Minova stezka, Pevnost – patří mně.“

Smithback se na okamžik zamyslel. To ironické místní jméno Route 666 už znal. Ale ta další ho mátlá. „Ho Či Minova stezka,“ opakoval. „Co je to?“

„Společenství, jako ta ostatní,“ zasyčel hlas. „Spojila se s mým kvůli ochraně. Kdysi jsme se s nimi velmi dobře znali. Mnoho z nás zde se setkalo v cynickém boji proti jednomu nevinnému národu. A byli jsme za to potrestáni. A teď žijeme své životy tady dole v dobrovolném exilu, dýcháme, spojujeme se, umíráme. Přejeme si jenom, aby nás ostatní nechali na pokoji.“

Smithback se znovu prstem dotkl diktafonu a doufal, že se mu podařilo všechno zaznamenat. Slyšel o osamělých tulácích, kteří v opuštěných tunelech podzemní dráhy hledají úkryt, ale celý národ... „Takže všichni vaši členové jsou bezdomovci?“ zeptal se.

Bylo ticho. „Tohle slovo nemáme rádi, pisálku. My *máme* domov, a kdybyste nebyl tak paličatý, ukázal bych vám ho. Máme všechno, co potřebujeme. Potrubí nám zajišťuje vodu na vaření a hygienu, z kabelů dostáváme elektřinu. A těch pár věcí, které potřebujeme získat z povrchu, nám opatří běžci. V Pevnosti máme dokonce i zdravotní sestru a učitelku. Jiná místa v podzemí, jako třeba kolejiště ve West Side, jsou necivilizovaná, nebezpečná. Ale tady žijeme v bezpečí.“

„Učitelku? Chcete říct, že tady dole jsou i děti?“

„Vy jste ale naivní. Spousta lidí je tady právě proto, že mají děti a ta ďábelská státní mašinerie jim je chce odebrat a dát je do pěstounské péče. Dali přednost mému světu tepla a tmy před vaším světem zoufalství, pisálku.“

„Proč mi tak říkáte?“

Z díry v betonovém bloku se znovu ozvalo suché zachechtání. „Ale tím přece jste, ne? William Smithback, pisálek?“

„Ano, ale...“

„Na novináře jste naprosto negramotný. Prostudujte si Popeovu *Blbiádu*, než se se mnou znovu setkáte.“

Smithbackovi začínalo svítat, že tenhle člověk je naprosto jiný, než původně očekával. „Kdo doopravdy jste?“ zeptal se. „Myslím, jaké je vaše skutečné jméno?“

Znovu následovalo ticho. „To jsem nechal tam nahoře, se vším ostatním,“ zasyčel ten hlas bez těla. „Teď jsem Mefisto. Nikdy mně, ani nikomu jinému, už takovou otázku nedávejte.“

Smithback polkl. „Promiňte,“ řekl.

Zdálo se, že se Mefisto rozhněval. Tón jeho hlasu byl ostřejší, zařezával se do tmy. „Byl jste sem přiveden z jistého důvodu,“ prohlásil.

„Kvůli vraždě Wisherové?“ zeptal se Smithback dychtivě.

„Ve svých člancích jste napsal, že její tělo i to druhé bylo bez hlavy. Chtěl jsem vám říct, že to, že přišli o hlavu, je to nejmenší.“ Hlas mu přešel v řezavý, tichý smích.

„Co tím myslíte?“ zeptal se Smithback. „Vy víte, kdo to udělal?“

„Jsou to titíž, kteří napadají mé lidi,“ zasyčel Mefisto. „Vrásčítí.“

„Vrásčítí?“ opakoval Smithback. „Nechápu...“

„Tak buďte zticha a poslouchajte, pisálku! Už jsem vám říkal, že mé společenství je bezpečné. A tak to taky vždycky bylo, až do událostí před rokem. Teď na nás útočí. Ti, kdo zajdou mimo bezpečnou oblast, se ztrácejí nebo jsou zavražděni. A to tím nejhorším způsobem. Na naše lidi padl strach. Běžci se na to snažili stále dokola upozornit policii. Policii!“ Uslyšel vzteklé odplivnutí, potom mu hlas přskočil. „Ti zkorumpovaní honící psi morálně zbankrotované společnosti. Pro ně jsme jenom špína, kterou je potřeba zašlapat a vymést. Naše životy nic neznamenají! Kolik našich lidí už zahynulo nebo zmizelo? Tlustoch, Hector, Černá Annie, Velký seržant, další. Ale pak utrhnou hlavu jedné blondýnce v hedvábí a celé město to najednou rozzuří!“

Smithback si olízl rty. Začínal přemýšlet, jakou informaci pro něj Mefisto má. „Co přesně myslíte tím, že na vás útočí?“ zeptal se.

Následovalo ticho. „Zvenčí,“ uslyšel nakonec zašeptání.

„Zvenčí?“ zeptal se Smithback. „Jak tomu mám rozumět? To myslíte jako odsud?“ Rozhlédl se zmateně po tmě kolem.

„Ne. Zvenčí Route 666. Zvenčí Pevnosti,“ zazněla odpověď. „Je tam další místo. Vyhýbáme se mu. Před dvanácti měsíci se začaly šířit zvěsti o tom, že se tam někdo usadil. Potom došlo k těm vraždám. Naši lidé se začali ztrácet. Nejdříve jsme vysílali pátrací skupiny. Většinu obětí jsme nikdy neobjevili, ale ti, které jsme našli, měli ohlodané maso a utržené hlavy.“

„Počkejte,“ přerušil ho Smithback. „Ohlodané maso? To chcete říct, že tam dole žije skupina kanibalů, kteří vraždí lidi a kradou jejich hlavy?“ Možná je nakonec tenhle Mefisto blázen. Smithback začal znovu uvažovat, jak se dostane zpět na světlo.

„Ten pochybovačný tón ve vašem hlase se mi nelíbí, pisálku,“ odpověděl Mefisto. „Přesně tohle myslím. Taile Gunnere?“

„Ano?“ ozval se těsně u Smithbackova ucha hlas. Novinář uskočil stranou a rozklepal se překvapením a strachem.

„Jak se dostal zpátky?“ zalapal po dechu.

„Mým královstvím prochází spousta cest,“ uslyšel Mefistův hlas. „A když žijete tady, v té nádherné tmě, vaše vidění se časem zlepší.“

Smithback polkl. „Hele,“ řekl, „ne že bych vám nevěřil. Prostě jenom...“

„Mlčte!“ varoval ho Mefisto. „Už jsme mluvili dost dlouho. Taile Gunnere, odved' ho na povrch.“

„Ale co ta odměna?“ zeptal se překvapeně Smithback. „Copak jste mě sem nepozval kvůli ní?“

„Copak jste neposlouchal, co jsem vám povídal?“ uslyšel zasyčení. „Vaše peníze jsou mi k ničemu. Mně jde o bezpečí mých lidí. Vraťte se do vašeho světa, napište si svůj článek. Řekněte těm nahoře, co jste ode mě slyšel. Řekněte jim, že to, co zabilo Pamelu Wisherovou, zabíjí také mé lidi. A to vraždění musí přestat.“ Ten hlas bez těla zněl v tu chvíli z větší dálky, rozléhal se v temných chodbách u Smithbackových nohou. „Jinak,“ dodal s výhrůžnou silou, „si najdeme *jiný* způsob, jak dát našim hlasům zaznít.“

„Ale já potřebuju...“ začal Smithback.

Loket mu sevřela ruka. „Mefisto už odešel,“ uslyšel za sebou hlas Taila Gunnera. „Vyvedu vás nahoru.“

PORUČÍK D'AGOSTA SEDEĽ VE SVĚ STÍSNĚNĚ PROSKLENĚ KANCELÁŘI, LOVIL prsty v kapse saka doutník a pohled mu sklouzl na stoh hlášení z potápění v Humboldtově kanálu. Místo aby uzavřel jeden případ, měl teď náhle případy dva, a navíc zcela otevřené. A jako obvykle nikdo nic nevěděl, nikdo nic neviděl. Přítel se uzavřel bolestí do sebe a jako očitý svědek byl k ničemu. Otec dlouho po smrti. Matka byla nekomunikativní a odtažitá jako bohyně z ledu. Zamračil se; měl pocit, že celá záležitost kolem Pamelý Wisherové na něj působí jako nitroglycerin.

Pohledem zabloudil od hromady hlášení k ceduli NEKOURIT na dveřích kanceláře a zamračil se ještě víc. Tahle a další podobné se objevily na policejní stanici v průběhu minulého týdne.

Vytáhl z kapsy doutník a vybalil ho z plastového obalu. Aspoň že mu žádné nařízení nezakazuje ho žvýkat. Okamžik ho zamilovaně tiskl mezi palcem a ukazovákem, kritickým pohledem zkoumal, jestli je patřičně ubalený. Potom si ho strčil do úst.

Chvilí seděl nehybně. Poté s nadávkou prudce otevřel zásuvku stolu, šátral v ní, až objevil velkou kuchyňskou sirku, a zapálil ji o podrážku boty. Přiložil k plameni konec doutníku, s povzdechem se opřel o opěradlo a poslouchal tichý praskot tabáku, když vtáhl kouř a pomalu ho vypustil nosem.

Ozvalo se vzteklé zazvonění vnitřní linky.

„Ano?“ zvedl D'Agosta sluchátko. Přece ho už někdo nemohl prásknout. Vždyť si sotva zapálil.

„Pane poručíku?“ uslyšel hlas sekretářky oddělení. „Je tady seržantka Haywardová.“

D'Agosta se vztyčil se zasténáním na židli. „Kdo?“

„Seržantka Haywardová. Říká, že přišla na vaši žádost.“

„O žádnou seržantku Haywardovou jsem nežádal...“

V otevřených dveřích se objevila žena v uniformě. D'Agosta ji téměř podvědomě přešel pohledem: drobná, štíhlá, těžké prsy, uhlově černé vlasy a bledá pleť.

„Poručík D'Agosta?“ zeptala se.

D'Agosta nedokázal pochopit, kde se v tak křehkém stvoření bere ten hluboký kontraalt. „Přijměte místo,“ řekl a sledoval, jak se uvelebila na židli. Zdálo se, že jí ani nepřipadne, že se chová nějak nezvykle, jako by pro seržantku bylo standardní procedurou vtrhnout k nadřízenému, kdykoli se jí jen zachce.

„Nevzpomínám si, že bych vás volal, paní seržantko,“ prohlásil D'Agosta nakonec.

„Nevolal jste mě,“ odpověděla Haywardová. „Ale já jsem věděla, že byste mě přesto rád viděl.“

D'Agosta se znovu pohodlně opřel a pomalu popotáhl z doutníku. Počká, až seržantka poví, co má na srdci, a pak ji vyhodí. D'Agosta nelpěl příliš na standardních postupech, ale chovat se k nadřízenému takhle, to už bylo příliš. Napadlo ho, že si na ni možná některý z jeho mužů dovoloval v šatně. Zrovna teď potřeboval mít problémy s nějakým sexuálním harašením.

„Ty mrtvolý, co jste našli v Kloace,“ spustila Haywardová.

„Co s nimi?“ vyštěkl D'Agosta, který náhle pojal podezření. Detaily tohoto případu by měly být schované pod pokličkou.

„Před sloučením jsem sloužila u dopravní policie.“ Haywardová přikývla, jako by to všechno vysvětlovalo. „Ještě pořád sloužím ve West Side, vyklízím bezdomovce z Penn Station, Pekelné kuchyně, kolejiště, pod...“

„Tak moment,“ přerušil ji D'Agosta. „Vy? Čistič?“

Okamžitě mu bylo jasné, že řekl něco špatného. Haywardová se na židli napřímila, nakrčila obočí při nevěřicím tónu v jeho hlase. Následovala chvíle ostražitěho ticha.

„To pojmenování nemáme rádi, pane poručíku,“ prohlásila nakonec.

D'Agosta se rozhodl, že je načase, aby přestal toho nezvaného hosta šetřit. „Tohle je má kancelář,“ pokrčil rameny.

Haywardová se na něj na okamžik zahleděla a z těch hnědých očí D'Agosta vyčetl, že veškerý dobrý názor na něj mizí. „Tak jo,“ řekla. „Když chcete hrát takhle.“ Zhluboka se nadechla. „Když jsem slyšela o těch vašich

kostrách, něco mě trklo. Připomnělo mi to některé nedávné vraždy mezi krtky.“

„Krtky?“

„Lidmi z tunelů, samozřejmě,“ prohlásila a vrhla na něj další pohled, který D'Agosta téměř našel. „Bezdomovci z podzemí. Potom jsem si přečetla článek ve včerejším *Postu*. Ten o Mefistovi.“

D'Agosta se ušklíbl. Jakmile se Billu Smithbackovi, tomu lovcí skandálů, podaří zaujmout čtenáře, vždycky se situace zhorší. Oni dva měli být přáteli – tak to aspoň bývá –, ale teď, když se Smithback stal reportérem přes vraždy, začal být téměř nesnesitelný. A D'Agosta ani nenapadlo poskytnout mu sebemenší interní informaci, o něž neustále žádonil.

„Bezdomovci mají vcelku krátké vyhlídky na život,“ řekla Haywardová. „A u krtků je to ještě horší. Ale ten novinář měl pravdu. V poslední době jsou některé tyhle vraždy nezvykle brutální. Scházejí hlavy, těla jsou rozpáraná. Myslela jsem, že udělám dobře, když s tím za vámi zajdu.“ Zavrtěla se na židli a neklidně pohlédla jasnými hnědými očima na D'Agosta. „Možná jsem si mohla ušetřit cestu.“

D'Agosta tu poznámku přešel. „Takže o kolika vraždách to tady mluvíme, Haywardová?“ zeptal se. „O dvou? Třech?“

Seržantka okamžik mlčela. „O více než půl tuctu,“ prohlásila nakonec.

D'Agosta na ni pohlédl a ruka s doutníkem se zastavila v půli cesty k ústům. „O půl *tuctu*?“

„Přesně tak. Než jsem se vydala za vámi, prošla jsem záznamy. Sedm vražd mezi krtky za poslední čtyři měsíce odpovídá provedením vašemu případu.“

D'Agosta nechal ruku s doutníkem klesnout. „Paní seržantko, abych si v tom udělal jasno. Chcete říct, že máte v podzemí nějakého Jacka Rozparovače a nikoho, kdo by se tím zabýval?“

„Hele, s touhle věcí nemám nic společného,“ prohlásila Haywardová v obraně. „Jde to mimo mě. Tohle nejsou mé vraždy.“

„Tak proč jste to nevzala řádným postupem a neinformovala svého nadřízeného? Proč jdete za mnou?“

„Já jsem *šla* za svým šéfem. Za kapitánem Waxiem. Znáte ho?“

Jacka Waxieho znal každý. Byl to ten nejtlustší a nejlínější velitel okrsku v celém městě. Člověk, který se na své místo dostal tím, že nic nedělal a nikomu neubližoval. Před rokem měl být D'Agosta zásluhou vděčného starosty povýšen na kapitána. Potom byly volby, starostu Harpera vyhodili z úřadu a nový starosta vjel na radnici na slibech nižších daní a úspor

nákladů. Po následující výměně křesel na policejním ředitelství dostal Waxie kapitánské frčky a okrsek, a na D'Agostu zapomněli. Tak už to chodí.

Haywardová přehodila nohu přes nohu. „Vraždy krtků nejsou jako vraždy tady nahoře. Většinu mrtvol nikdy nenajdeme. A když ano, tak už se o ně dávno postaraly krysy a psi. Spousta z nich zůstane navždy beze jména, nedokázali bychom je identifikovat ani v tom nejlepší stavu. A ostatní krtci nepromluví, na to vemte jed.“

„A Jack Waxie prostě všechno odkládá ad acta.“

Haywardová se znovu zamračila. „Ten na tyhle lidi naprosto sere.“

D'Agosta na ni minutu hleděl a uvažoval, proč si šovinista ze staré školy jako Waxie vzal mezi čistíče pět stop a tři palce vysokou ženskou. Potom pohledem přezkoumal její úzký pás, bledou pleť, hnědé oči a pochopil. „Tak dobře, seržantko,“ prohlásil nakonec, „zakousnu se do toho. Máte místa nálezů?“

„To je to jediné, co mám.“

D'Agostovi mezitím vyhasl doutník, proto zašátral v zásuvce po další sirce. „Tak kde je našli?“ zeptal se.

„Tady všude,“ Haywardová vylovila z kapsy počítačovou sjetinu a rozložila ji na stole.

D'Agosta si zapaloval a prohlížel si papír. „Prvního našli 30. dubna na Západní padesáté osmé ulici v čísle 624.“

„Kotelna v suterénu. Je tam starý přístup k železničním výhybkám, a proto to spadalo do naší kompetence.“

D'Agosta přikývl a pohlédl na papír. „Dalšího objevili 7. května pod stanicí Columbus Circle. Třetí byl nalezen 20. května, RR Hlavní třída B4, trať 22, milník 1,2. Co je zase, sakra, tohle?“

„Uzavřený dopravní tunel, který dříve vedl do kolejiště na West Side. Krtci často probourají zdi, aby se do těchhle tunelů dostali.“

D'Agosta poslouchal a vychutnával si doutník. Před rokem, když se doslechl o slibovaném povýšení, přešel z Garcia y Vegas na Dunhills. Ačkoli k povýšení nikdy nedošlo, nedokázal se už přesvědčit, aby se vrátil k osvědčené značce. Znovu pohlédl na Haywardovou, která ho stále lhostejně pozorovala. Nedovedla příliš prokazovat úctu vyšší šarži. Ale navzdory malé postavě uměla v lidech vzbudit pocit důvěry a důstojnosti. Tím, že k němu dokázala takhle přijít, dala najevo i značnou dávku iniciativy. Na okamžik zalitoval, že už od počátku s ní jednal nevhodně.

„Tohle není zrovna běžný postup, že jste ke mně jen tak vtrhla,“ poznamenal. „Ale přesto si vážím, že jste obětovala svůj čas.“

Haywardová téměř nezatelně přikývla, jako by naznačovala, že si pochvaly povšimla, ale nepřijímá ji.

„Nechci zasahovat do pravomocí kapitána Waxieho,“ pokračoval D’Agosta. „Ale nemůžu to jen tak přejít, zvláště pokud by zde existovaly souvislosti. Myslím, že mě chápete. Takže v první řadě oba zapomeneme, že jste mě přišla navštívit.“

Haywardová znovu přikývla.

„A já zavolám Waxiemu, že jsem se dostal k těmhle hlášením, a potom si vyrazíme na menší túru.“

„Nebude se mu to líbit. Jediný pohled, který se mu zamlouvá, je z okna jeho kanceláře na okrsku.“

„Ale jo, on půjde. Nebudilo by to příliš dobrý dojem, kdyby jeho práci dělal nějaký poručík, zatímco on by se válel na zadku. Zvláště jestli se jedná o něco skutečně velkého. Masový vrah mezi bezdomovci – to by mohla být politická třaskavina. Takže si vyjdeme na pěknou procházku, jenom my tři. Není třeba brát s sebou orchestr.“

V tom okamžiku se Haywardová zamračila. „To není chytré,“ prohlásila. „Pane poručíku, tam dole je to nebezpečné. To není naše území, patří jim. A taky nejsou takoví, jak myslíte. Není to žádná hrstka ztroskotanců. Tam dole žijí dobře zorganizovaní lidé, celé komunity, vietnamští veteráni, bývalí muklové, zbytky radikálních studentů, propuštění násilníci. Nic nenávidí víc než policisty. Budeme potřebovat alespoň družstvo.“

D’Agosta si uvědomil, že ho její ostrý, neuctivý tón začíná rozčilovat. „Poslyšte, Haywardová, nemluvíme o dni D. Tady jde o tiché nahlédnutí. Chci se tam prostě jenom porozhlédnout. Jestli to vypadá jako něco, po čem můžeme jít oficiálně.“

Haywardová mlčela.

„A Haywardová? Jestli se dozvím něco o tomhle našem výletu, budu aspoň vědět, odkud ty řeči pocházejí.“

Seržantka vstala, uhladila si modré kalhoty, narovнала služební opasek. „Rozumím.“

„Věděl jsem to.“ D’Agosta vstal a vyfoukl oblak kouře směrem k nápisu NEKOUŘIT. Spatřil, že Haywardová pohlédla na doutník s výrazem opovržení nebo nesouhlasu, nebyl si jistý. „Dáte si?“ zeptal se sarkasticky a vytáhl z kapsy saka další doutník.

Haywardové se poprvé rty zkrřivily něčím, co mohl téměř považovat za úsměv. „Díky, ale opravdu ne. Stačí, co to udělalo s mým strýcem.“

„A copak?“

„Rakovina úst. Museli mu uřezat rty.“

D'Agosta sledoval, jak se Haywardová otočila na podpatku a vyšla rychle z kanceláře. Všiml si, že se ani neobtěžovala rozloučit. A taky si všiml, že mu najednou ten doutník přestal chutnat.

SEDĚL NEHYBNĚ V TOM TICHU PLNÉM ZVUKŮ.

Přestože do místnosti nepronikl ani jediný paprsek světla, pohled mu klouzal z věci na věc, spočíval zamilovaně na každém předmětu, s nímž se setkal. Stále to pro něj bylo nové; mohl celé hodiny nehybně sedět a vychutnávat to úžasné zbystření svých smyslů.

Teď zavřel oči a soustředil sluch na vzdálené zvuky velkoměsta. Postupně dokázal z nepřetržitého mumlání vyčlenit drobné útržky hovoru, zbavit ty nejbližší a nejhlasitější šumu ostatních, odehrávajících se ve vzdálenosti celých místností a pater. A potom i ony zanikly v oparu jeho soustředění a on slyšel ťapkáni a kvikot myší, které utíkaly po svých vzdálených cestičkách života mezi zdmi. Chvillemi měl pocit, že snad slyší i zvuk země samotné, převalující se a bouřící, zahalené do atmosféry.

Později – nedokázal určit, za jak dlouho – se znovu ozval hlad. Vlastně ani ne hlad jako spíš pocit, že mu cosi schází: hluboká touha, v tu chvíli ještě nedefinovatelná a slabá. Nikdy téhle touze neposkytl čas, aby vzrostla.

Rychle vstal, přešel jistým krokem ve tmě přes laboratoř. Pustil jeden z plynových kohoutků na protější stěně, zapálil sirkou připojený kahan, potom postavil nad hořák křivuli s destilovanou vodou. Když začínala voda vřít, sáhl do tajné kapsičky v podšívce kabátu a vytáhl tenkou kovovou kapslí. Odšrouboval konec a nasypal špetku prášku na hladinu vody. Kdyby bylo v místnosti světlo, prášek by zářil barvou světlého jantaru. Když se teplota zvýšila, od hladiny se začal dolů spouštět lehký obláček, až nakonec v křivuli propukla miniaturní bouře, v níž tekutina prudce vířila.

Vypnul hořák, přelil destilát do kádinky z varného skla. Tohle byl okamžik, při němž se mezi dlaně bere výtažek, čistí se mysl, vykonávají se rituální pohyby a do nosu vniká lahodná vůně. Ale on nikdy nedokázal čekat; znovu ucítil, jak mu hoří patro, když lačně hltal kapalinu. Zasmál se pro sebe, pobavený vlastní neschopností respektovat pravidla, která tak přísně stanovil ostatním.

Ještě než se stačil znovu posadit, pocit prázdnoty zmizel a začal ten dlouhý, pomalý pohyb: jakýsi proud, který pramenil v končetinách a pomalu postupoval směrem k trupu, dokud neměl pocit, že mu celé nitro hoří. Proudil jím nepopsatelný pocit síly a pohody. Jeho smysly, už tak zostřené, byly vybičovány až do té míry, že dokázal zahlédnout i ty nejnepatrnější prachové částice vznášející se v naprosté tmě; byl schopen zaslechnout hovor celého Manhattanu, od koktejlového klábosení v Duhovém sále v sedmdesátém patře Rockefellerova centra až po hladový nárek svých vlastních dětí hluboko pod zemí na tajných zapomenutých místech.

Byly stále hladovější. Už brzy je nedokáže zkrotit ani samotný obřad.

Ale to už ani nebude potřeba.

Temnota byla až bolestně jasná, a tak zavřel oči a naslouchal prudkému proudění krve přirozenými branami a stezkami svého vnitřního sluchu. Nechá víčka zavřená, dokud nedojde k vyvrcholení celého tohoto vjemu – a ten zvláštní stříbrný závoj, který mu kryje zrak, nezmizí. *Ti, co tohle pojmenovali třpyt, pomyslel si se zalíbením, měli pravdu.*

Brzy – až příliš brzy – ten ohnivý nápor povolil. Ale síla v jeho kloubech a svalech zůstala jako trvalá připomínka toho, čím se stal. Kdyby ho teď takhle viděli jeho bývalí kolegové. Potom by pochopili.

Téměř s lítostí znovu vstal, překonával nechuť odejít z místa tolikerych rozkoší. Ale měl před sebou spoustu práce.

Bude to náročná noc.